

Rojaki! V nedeljo 27. aprila ob 10. uri zjutraj: velik izseljenski zbor
v ul. Sarmiento 1230!

SLOVENSKI LIST

CORREO ARGENTINO

TARIFA REDUCIDA

Concesión 1551

Dirección y Administración: GRAL.
OSCAR DIAZ 1657, U. T. 59 - 3667 -
Bs. Aires.

Periódico de la Colectividad Yugoslava

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual No. 032878.

AÑO (Leto) XII.

BUENOS AIRES, 19 DE ABRIL (APRILA) DE 1941

Núm. (Štev.) 13

NAROCNINA: Za Ameriko in za celo
leto \$ arg. 6.—; za pol leta 3.50.
Za druge dežele 2,50 USA-Dolarjev.

POSAMEZEN IZVOD: 10 ctvs.

Jugoslovanska vojska se junaško bori v kljub ogromni premoči sovražnikov

TUDI MADŽARSKA IN BOLGARIJA STA ZAVRATNO NAPADLI NAŠO DRŽAVO, KATERI STA BILI OBLJUBILI "VEČNO PRIJATELJSTVO" — STRAHOVITI BOJI V JUŽNI SRBIJI — NAŠA VOJSKA SE UMIKA V GORATE KRAJE — BEOGRAD, LJUBLJANA, SARAJEVO IN SPLIT V SOVRAŽNIKOVH ROKAH — ANTE PAVELIĆ, ORGANIZATOR MARSEJSKEGA ATENTATA, PROGLASIL V ZAGREBU "NEODVISNO HRVAŠKO DRŽAVO"

Nacistična propaganda je že prejšnji teden vrgla v svet vest, da je jugoslovanska vojska "popolnoma poražena" in da so glavne vojne operacije proti naši državi že končane. Pretekli torek je buenosajreško nacistično glasilo "El Pampero" prineslo z velikanskimi črkami novico, da je Jugoslavija kapitulirala. Nemci se ne borijo samo s svojimi bombniki, s tanki in drugimi sredstvi, ki uničujejo mesta in sejejo smrt; v sedanji vojni, ki jo je sproil nemški napuh, se v obilni meri poslužujejo lažnih vesti, s katerimi bombardirajo živce. Namen njihove propagande je begati ljudi, ustvarjati zmedo, demoralizirati nasprotnika in izkoristiti položaj, ki iz tega nastane.

Jugoslovanska vojska še ni "popolnoma poražena" in Jugoslavija ni položila orožja, marveč se junaško bori in drago prodaja vsako ped svoje zemlje, čeprav ima opraviti s sovražnikom, ki je po številu in opremljenosti v strahoviti premoči, čeprav se bori proti vojskam štirih držav. Kajti tudi Madžari in Bolgari, ki so naši državi obljubili v svečanih pogodbah "večno prijateljstvo", so se kakor lačni psi zagnali proti njej.

Barbarsko uničevanje civilnega prebivalstva

Nemško letalstvo je z barbarsko brezobzirnostjo začelo takoj prvi dan bombardirati naša mesta. Beograd, katerega je vlada proglasila za nezavarovano mesto in iz katerega se je vojaška posadka umaknila še pred izbruhom sovražnosti, je

Beograd je pretrpel še celo vrsto bombardiranj in je danes skoro ves uničen.

Mnogo je trpelo tudi Sarajevo, kjer nemški letalci niso obstreljevali samo vojaških naprav, ki se nahajajo izven mesta, marveč so spuščali svoje razruševalne in vžigalne bombe s posebno naslado na središče mesta, ki se je kmalu spremenilo v ogromen kres.

Letalske napade so Nemci izvršili tudi proti Ljubljani, Zagrebu, Mostarju, Cetinju, Podgorici in drugim mestom. Italijani pa so bombardirali Šibenik, Split, Kotor in Dubrovnik.

Boji na jugu

Svojo glavno vojno silo so Nemci vrgli iz Bolgarije v smeri proti Nišu in predvsem proti Skoplju, ker so hoteli prodreti v dolino Vardara in po njej udariti proti Solunu. Številna krda bombnikov so pripravljala pot najnovejšim nemškim tankom, ki so pomenili presencenje ne samo za našo vojsko, marveč za bes svet. Nemci so v zadnjih mesecih v največji tajnosti izdelali posebno vrsto tankov, ki lahko operirajo tudi na najbolj neugodnem terenu. Kakor železna kača, so se nemške oklopne divizije začele zaganjati v naše ozemlje. Očevideci pripovedujejo, da se je jugoslovanska vojska borila proti temu modernemu zmagju z nepopisno hrabrostjo. Trikrat so naši odbili strahoviti naval nemških oklopnih vozov, v kljub strahovitem bombardiranju nacističnih bombnikov, ki so si prizadevali, da z bombami in torpedi podprejo svoje tanke. Ko so manjši topovi odpovedali proti tem najnovejšim

kih čet tam ni bilo, marveč so se bile pripravile, da sprejmejo Nemce na drugi obrambeni črti. Kakor je našim čitateljem znano, je Solun padel v nemške roke. Grška vojska ga je bila že prej zapustila, izpraznila zaloge, kolikor je mogla, druge pa, in posebno zaloge goriva, je uničila.

Na zapad so med jugoslovansko in grško vojsko prodrli lažji motorizirani oddelki nemške armade in se ob Prespanskem jezeru sestali z Italijani. Zasedli so Bitolj in pozneje Ohrid, vendar pa zveza med obema sovražnikoma vojskama še ni trdna, marveč se je Jugoslovanom posrečilo, da so jo že večkrat prebili in še večeraj, t. j. v sredo, je močan motoriziran oddelek naše vojske prebil nemške vrste in udaril proti jugu, da se z Grki in Angleži bori proti skupnemu sovražniku, ki sedaj naskakuje zavezniške postojanke v Grčiji.

Bolj proti severu se je Nemcem posrečilo zasesti Niš, Prokuplje, Paračin, Čuprijo in nekatera druga mesta, ter prodreti do Kragujevca. Po prvem umiku pa je naša vojska reagirala in sprožila protiofenzivo. Vrgla je Nemce iz Kragujevca in Prokuplja ter se sedaj bori za Niš. Prešla je v napad tudi pri Kačani, severno od Skoplja, in ograža zaledje nemške vojske, ki operira proti Grkom in Angležem.

Umik naše vojske iz severnih krajev

Vsakomur je jasno, da Jugoslavija ne more braniti vseh svojih mej: skoro 2.300 kilometrov na suhem in skoro 1.600 kilometrov obale. Zato je naloga naše vojske ta, da se polagoma umika s severa in vzhoda proti jugu in zapadu v gorate kraje, kjer se lahko uspešneje bori proti sovražnikovi premoči. Jasno je, da mora pri umikanju, kolikor je le mogoče, ovirati sovražnika in mu prizadejati čimvečje zgube.

To je naša vojska storila. S severa in vzhoda so začeli prodirati proti Mariboru, Varaždinu, Zagrebu in Beogradu nemški motorizirani oddelki, z zapada pa so Italijani "junaško" prilezli preko meje do Kranjske gore in do Logatca, radi česar so zagnali velik krik zmagoslavja. Naša vojska ni smela ostati na severu, da brani Ljubljano pred Italijani, če ni hotela, da ji Nemci pridejo preko Zagreba za hrbet in jo tam obkrožijo. Umaknila se je torej proti jugu in potem, ko že ni bilo več nevarnosti, so Italijani previdno "prodrli" do Jesenice in Kranja ter krenili potem proti Ljubljani. Spet so v Rimu zapeli slavospev fašistični vojski, čeprav doslej še ni gotovo, ali so v Ljubljano prišli prej Nemci ali Italijani. Na vsak način izgleda, da bodo tam ukazovali, dokler ne bo nacistični režim poražen. Nemci. Hitler je že menoval dva "gaulajterja"; enega za Južno Štajersko, drugega pa za Južno Korosko in Kranjsko. Tolažilno je, da se v Sloveniji ni našel noben prodanec — noben Quisling.

Potem ko se je naša vojska umaknila s Sušaka in je italijanska artiljerija kljub temu obstreljevala "sovražne postojanke", so Mussolinijeve čete prilezle tudi na Sušak. Pri tej junaški ofenzivi so imele opravka samo s tremi žandarji, ki so do zadnjega ostali na Sušaku, da čuvajo red.

V Dalmaciji

V Zader, ki so ga bili Italijani takoj po vojni napovedi evakuirali, so se italijanske čete spet vrstile čez nekaj dni, ko so izvedele, da ni tam

Jugoslovanski generalni štab očitno ne namerava braniti nižje ležečih delov Dalmacije, ker bi za to bil potreben prevelik napor jugoslovanske vojske. Koliko čit bi morala držati vzdolž 1.600 kilometrov dolge obale — da otokov niti ne štejemo! — če bi hotela biti vsak hip pripravljena, da prepreči izkrcanje sovražne vojske! To bi pomenilo trati moči, ki so sedaj nad vse dragocene. Naš generalni štab se je odločil, da svojo obrambeno črto na zapadu razvije po visokem govorju Dalmacije, kjer je obramba olajšana in kjer so presenečenja skoro iz-

Split, ponos Dalmacije, je zasedla "junaška" italijanska vojska

večjih jugoslovanskih oddelkov. S pomočjo mornarice so Italijani zasedli nekatere otoke ter se potem začeli pomikati proti jugu. Ker so na poti našli samo nekatere patrole, jim ni bilo težko priti do Benkovca in potem do Knina, Šibenika, Trogira in slednjič do Splita.

ključena. Čimveč čit bodo Italijani zbrali v nižje ležečih delih Dalmacije, tem večja bo njihova skrb, kako jih spet prepeljati čez Jadran na varno, ko bo prišla naša ura. Ni torej, da bi se človek vznemirjal zaradi tega prodiranja Italijanov ob dalmatinski obali.

Prodanci so proglasili "Neodvisno Hrvatsko"

Brž ko se je jugoslovanska vojska umaknila iz Zagreba, ki je bil proglasen za odprto, t. j. nezavarovano mesto, in so se približale nemške čete, je skupina prodancev proglasila "svobodno hrvaško državo". General Kvaternik iz bivše cesarsko kraljeve avstro-ogrske armade, je prevzel vrhovno poveljništvo "hrvaške vojske" in preko Dunaja je iz Italije prihitel Ante Pavelić, organizator marsejskega atentata proti kralju Aleksandru in francoskemu zunanjemu ministru Barthouju, ter se proglasil za hrvaškega "firerja". Takoj je o tem obvestil svoja dva gospodarja, Mussolinija in Hitlerja, ki sta po par dneh oklevanja odgovorila, da ju proglasitev "svobodne" Hrvatske nad vse veseli, toda... o mejah "svobodne" Paveličeve države bosta šele pozneje razpravljala.

Medtem Italijani hitijo, da bi zasedli čimveč hrvaške zemlje v zmotnem upanju, da bo za zmerom ostala v njihovih rokah. Vedo, da Pavelić ne bo protestiral niti če mu pridejo v Zagreb, saj so ga od 1934. leta dalje hranili in varovali v Italiji ter ga že mnoga leta prej plačevali

v pričakovanju takšne situacije, kakršna je sedaj nastala, ko so štiri države napadle Jugoslavijo. Pavelić je takoj začel "vladati" po totalitarnem kopitu. Prepovedal je javna zborovanja, razpustil vse stranke in pozval ustaške bande, naj mu pridejo pomagat, da bo mogel svojo oblast vsiliti hrvaškemu ljudstvu.

Sarajevo je padlo

Potem ko je nemško letalstvo spremenilo Sarajevo v kup pepela in razvalin ter se je naša vojska umaknila iz njega, je nemška motorizirana kolona prodrla, najbrž po dobri cesti, ki vozi iz Broda, do Sarajeva. Tedaj je nemška propaganda spet razglasila v svet, da je jugoslovanska vojska "popolnoma poražena" in da se je ves drugi armadni zbor vdal. Nemce ni prav nič sram, ko morajo naslednjega dne svoje laži zanikati v poročilih, v katerih govore o bojih proti naši vojski, katera torej še obstoja, če se bori. Glavno jim je, da z lažmi demoralizirajo nasprotnika, če jim verjame.

Nemška propaganda je menda celo v Londonu vzbudila skrb in je sam Churchill smatral za potrebno, da Jugoslovanom vlije nekoliko poguma. Po radiu se je obrnil nanje

Mostar v Hercegovini, porušen od bomb

moral prenesti najhujše napade Goeringovih bombnikov. Po prvem bombardiranju, ki se je izvršilo v nedeljo 6. aprila zjutraj, so ljudje pohiteli v cerkve, da prosijo Boga za pomoč. Prav v času, ko so bili hrami božji polni Beograječanov, so se nemška letala vrnila nad mesto in spet začela sipati nanj bombe. Namenoma so si nacistični brezbožneži izbrali za cilj beograjske cerkve in jih spremenili v kupe ruševin. Ko so verniki po padcu prvih bomb začeli bežati iz cerkev na ulice, so nemška letala sprožila nanje svoje strojne puške...

nacističnim vojnim strojem, so se naši vojaki z ročno granato v eni roki in s posodo bencina v drugi, zaganjali proti nemškim tankom. Končno so Nemci dobili ojačenja in pri četrtem navalu se jim je posrečilo prebiti jugoslovanske obrambne vrste. Naša vojska se je v redu začela umikati proti Skoplju in potem na Kačanik. Nemci so tu nadaljevali napade v dveh smereh: na jug, proti Solunu, in na zahod, proti Albaniji. V prvi smeri se jim je napad popolnoma posrečil, ker Grki niso mogli vzdržati nemškega nalava pri Djevdjeliji in ker angleš-

Sarajevo, katero je bilo večkrat strahovito bombardirano so zavzeli sedaj Nemci

in jih vzpodbujal. General Simović, načelnik naše vlade, je še istega dne odgovoril prav tako po radu. Dejal je, da Jugoslavi niti v sanjah ne mislijo na to, da bi se Nemcem podali, marveč se bodo borili do zadnjega. Prosil pa je Veliko Britanijo in Združene države, naj čimprej pošljejo vojni material in posebno letala, ki bi jih naša vojska sedaj hudo potrebovala.

Prezgodnji računi

V Rimu so že začeli delati načrte, kako bodo Jugoslavijo razkosali. Slovenijo naj bi požrla Nemčija, Dalmacijo bi vzela Italija, Hrvaška bi postala nemški protektorat in pravtako Srbija, kolikor bi je ostalo, potem ko bi jo razsekali na razne kose, ki naj bi povečali Albanijo, Madžarsko, Romunijo, Bolgarsko; poleg tega bi se ustanovila "svobodna" Macedonija ter bi se obnovila "samostojna" Črna Gora.

Računi, ki jih delajo Italijani, so preuranjeni. Zaslepljeni od trenutnih zmag, ki so jih z nemško pomočjo dosegli sedaj v Libiji, in zaslepljeni od okupacije nezavarovane dela Dalmacije, Italijani ne vidijo, kar je tudi najbolj naivnim ljudem že jasno: Če zmaga Nemčija — kar se pa ne bo zgodilo — ne bo ne svobodne Hrvaške, ne svobodne Macedonije in Črne gore, niti svobodne Francije, Belgije, Bolgarske, Madžarske, Romunije itd. in niti svobodne Italije. Po vsej Evropi bi v takem slučaju tlačil zemljo in ljudi nemški škorenj, ki že sedaj "oskrunja svete italijanske marmorje" (kakor je Mussolini govoril o nemških škornjih pred nastopom nacizma).

Ker pa Nemčija ne bo zmagala,

Sombor, zaseden po Madžarih

bo tudi te italijanske račune o razkosanju Jugoslavije odnesla burja, kakor bo pometla z italijanskimi četami v Dalmaciji, s Paveličevo "slobodno" vlado in s Hitlerjevimi gaulajterji na naši zemlji. Sedanja vojna je kakor grozovit vihar, ki se je sprožil nad našo domovino, ki ruši, pustoši in ubija. Razdejanje, ki ga je ta strašni vihar povzročil že do danes in ono, kar bo še storil, bo brez dvoma nad vse hudo in bridko. Vendar pa je v nas vseh trdna vera, da bo po tem viharju spet zasijalo prelepo in toplo solnce svobode, čigar žarki bodo poživljajoče sijali na vse Srbe, Hrvate in Slovence.

ALI SI ŽE PRIDOBIL NOVEGA NAČRNIKA?

Na drugih bojiščih

Na doslej še ne povsem pojasnjen način se je Nemcem posrečilo sprate, ki so ne le poživile že povsem demoralizirane ostanke nekdanje Grazianijeve armade, marveč so tudi začele odločno ofenzivo proti angleškim postojankam. Angleži so bili iz Libije umaknili precejšnji del svoje vojske, ker je bila na Balkanu bolj potrebna. Storili so to s tem lažjim srcem, ker je bila italijanska vojska v popolnem razsulu in nemške akcije niso pričakovali.

Tako se je zgodilo, da se je nemškim motoriziranim četam posrečilo vzeti Angležem v Libiji, v približno dvanajstih dneh, vse, kar je Wavellova vojska izvojevala v svoji sloviti ofenzivi proti Grazianijevi armadi. V zadnjem hipu, ko so Nemci prodri že do Egipta, se je Angležem posrečilo zadržati nemški naval s četami, ki so jih brž prepljali na bojišče iz Vzhodne Afrike. Ob egiptsko-libijski meji se sedaj pripravljata velika bitka, ki bo najbrž odločilna za usodo Sueškega prekopa. Angleži upajo, da bodo Nemce ne le zadržali, marveč jih spet vrgli nazaj v Libijo.

V Vzhodni Afriki pa se angleške vojne operacije bližajo koncu. Aostski vojvoda, italijanski podkralj in vrhovni poveljnik tamošnjih italijanskih čet, je že prosil Angleže, naj povedo, pod kakšnimi pogoji bi se mogel on in njegova vojska, 75.000 mož, predati.

Na grškem bojišču so Nemci začeli pritiskati z vso silo. Prizadevajo si, da bi zlomili odpor grške in angleške orambe ter vrgli angleško vojsko iz Grčije. V istem času, ko poganjajo svoje oklopne divizije proti grškim postojankam, širijo v

AKCIJA ZA POMAGANJE DOMOVINI

JUGOSLOVANSKI IZSELJENCI V JUŽNI AMERIKI PRIPRAVLJENI POMAGATI RODNI ZEMLJI V NJENIH TEŽKIH TRENUTKIH — DNE 27. APRILA BO V BUENOS AIRESU VELIK SHOD, NA KATEREGA BODO PRISLI VSI ZAVEDNI ROJAKI

Z žalostjo v srcih, pa tudi z ogorčenjem in s trdno voljo, da strnejo svoje vrste, so naši izseljenci — Slovinci, Hrvati in Srbi — sprejeli vest, da so totalitarne države zagnale proti naši domovini svojo pekleno vojno mašinerijo. Vsi se zavedajo, da čakajo naš narod doma bridke preizkušnje, veliko pomankanje in težke muke, zavedajo se pa tudi svoje lastne dolžnosti, da store vse, kar je v njihovih močeh, da pomankanje in muke ublažijo in da pomagajo, da zavezniško orožje čimprej premaga zle sile, ki so se zbrale v totalitarnem taboru z namenom, da zaslužijo velik del sveta.

V Buenos Airesu se je osnoval že pred izbruhom vojne med Jugoslavijo in Nemčijo, Italijo, Madžarsko ter Bolgarijo, meddrustveni odbor, ki si je začet nalogo, da organizira v Argentini akcijo za pomaganje domovini. **ZA PRIHODNJO NEDELJO, 27. T. M., JE TA ODBOR SKLICAL V BUENOS AIRESU VELIK IZSELJENSKI SHOD. VRSIL SE BO OB 10. URI ZJUTRAJ V VELIKI DVORANI "PRINCIPE JORGE", ULICA SARMIENTO 1230, — BLIZU TRGA Z OBELISKOM.**

Odbor poziva vse naše izseljence iz glavnega mesta in okolice, naj pridejo na ta shod, da manifestirajo svojo vdanost domovini in da enodušno obsodijo totalitarni napad proti našemu narodu, ki je hotel živeti v iru in ni nikogar izzival.

ROJAKI! SLOVENCII! PRIHODNJO NEDELJO VSI NA ZBOR V DVORANO UL. SARMIENTO 1230! BODIMO TUDI MI, SLOVENSKI IZSELJENCI, NE SAMO ČASTNO MARVEČ POLNOSTEVILO ZASTOPANI NA TEJ MANIFESTACIJI!

Veliko je število takih, ki so se prijavili kralj. poslanstvu v Buenos Airesu kot dobrovoljci. Pripravljene so odpotovati vsak hip na bojišče, da tam s svojim življenjem branijo rodno grudo pred sovražnikom. Mnogo je tudi takih, ki ponujajo pomoč v denarju in vprašujejo, kam naj jo pošljejo. Tem odgovarjamo, da to lahko store s tem, da svoje prispevke pošljejo "Odboru za pomoč domovini", Santiago del Estero 629, Buenos Aires, ali pa naravnost na Poslaništvo Kraljevine Jugoslavije, Avda. de Mayo 1370/III, Buenos Aires. V pismu naj obrazložijo, v kakšno svrhu pošiljajo denar.

Nekatera društva so se že zgenila. V Ensenadi je društvo "Kosovo" sklenilo dati iz društvene blagajne, kot prvi prispevek domovini, 3.500 pesov za Rdeči križ. Imenovalo je poseben ženski odbor, ki bo med Jugoslavi in prijatelji našega naroda nabiral prispevke, sklenilo pripo-

Prva slovenska radio-tehnična delavnica

Naznanjam cenj. rojakom, da se nahajam s svojo radio-tehnično delavnico v ulici MAURE 3571 — U. T. 54-4650 (prej Andrés Arguibel 1468), kjer sem na razpolago cenj. klienteli.

Konstrukcija prvovrstnih aparatov lastne znamke **Iliria** J. KREBELJ

ročiti, naj se pod pokroviteljstvom kralj. poslanika dr. Cankarja organizira Narodna Obrana in obljubilo, da bo v vsakem pogledu storilo svojo dolžnost.

V La Pazu, v Boliviji, so tamošnji naši izseljenci imeli shod, na katerem so obsodili totalitarni napad na našo državo in že na tem prvem sestanku zbrali 220.000 bolivijskih pesov.

Na shodu so se zbrali tudi naši izseljenci v Montevideu in se pomenuili o organizaciji pomoči naši domovini.

Obe jugoslovanski sokojski društvi, buenosairesko in dock-sudsko, priredita dne 27. t. m. na Dock Sudu sokolsko akademijo, katere čisti dobiček je namenjen fondu za pomoč domovini.

"Slovenski dom" tudi pripravlja večjo prireditev v isti namen in gatovo je, da se bodo oglasila tudi vsa ostala naša društva.

Prepričani smo, da bo vsak, ki količkaj narodno čuti, stvoril v teh težkih trenutkih vso svojo dolžnost. Posebno pa se moramo primorski Slovinci in Istrani zavedati, da se sedanja vojna bje tudi za nas, za svobodo naših dragih, ki že več ko dve desetletji ječijo v jarmu italijanskega fašizma. Oni so danes s svojimi mislimi tudi pri nas, ker so prepričani, da bomo storili vse, kar je v naši moči, da pomagamo streti fašističnega in nacističnega sovraga. Pomagali bomo s tem, da bo tudi njim zasijalo solnce svobode. Primorci, storimo svojo dolžnost!

Maša v cerkvi sv. Roze

HRVATI V REPUBLIKI PERU NE PRIZNAVAJO PAVELIČEVE "SLOBODNE HRVATSKE"

Jugoslavi, ki žive v republiki Peru, med katerimi so povečini Hrvatje, so izdali oglas, v katerem pravijo, da se oni čutijo Jugoslavane, ker so prepričani, da zamore Hrvatska obstojati edinole v združeni Jugoslaviji.

Proglas nosi podpis Mateja Galusa, predsednik Odbora jugoslovanske Narodne Obrane.

ŠTORKLJA

Prejšnji teden je štokrka obiskala rojaka Stanka Stantiča ter prinesla njegovi ženi Gizeli že drugo punčko. Porod se je izvršil v redu ter sta oba, mati in otrok popolnoma zdrava.

Srečnim staršem čestitamo!

Slovenska restavracija

ima vedno na razpolago svežo in dobro hrano, najboljša vina ter vedno sveže pivo.

Gostje imajo na razpolago tudi lepo urejeno ZIMSKO in

LETNO KEGLJIŠČE.

MARIJA SANCIN

JORGE NEWBERRY 3372

ŠE DRUGA ŠTORKLJA

Štokrka je prispela tudi v hišo Jakomina Marijana in ostavila njegovi ženi Milici tudi zdravo deklicoprvojenko.

Zadovoljnim roditeljem naše čestitke!

Veliki zavod "RAMOS MEJIA" Venereas

ANALIZE urina brezplačno. Analize krvi. Popolno moderno zdravljenje. SIFILIS v vseh oblikah. Popolno zdravljenje na podlagi krvne analize (914) KOŽA: Krončni izpahi, mozoljčki. Izpadanje las. Ultravioletni žarki. ZLATO ŽILO: zdravimo brez brez operacije in bolečin. SPOLNA ŠIBKOST: Hitra regeneracija po prof. Cicarelliju. ŽIVČNE BOLEZNI: Nevralgija, izguba spomina in šibkost. REVMATIZEM: kila, nadua, gota. ŠIBKOST srca, zdravimo po modernem nemškem načinu. PLJUČA: Kašelj, šibka pljuča. CREVA: colitis, razširjenost, kronična zapeka. GELO, NOS, USESA, vnetje, polipi: brez operacije in bolečin. POPOLNO OZDRAVLJENJE \$ 30.— PLACEVANJE PO \$ 5.— NA TEDEN. Naš zavod s svojimi modernimi napravami in z izvrstnimi SPECIJALISTI je edini te vrste v Argentini. — Lečenj zajamčeno. — Ugodno tedensko plačevanje. OD 9—12 OB NEDELJAH OD 8—12

Rivadavia 3070
PLAZA ONCE

Vesti iz organizacij

Z občnega zbora "Slov. doma"

V nedeljo 13. aprila popoldne se je vršil 4. redni občni zbor "Slovenskega doma", s sledečim dnevnim redom:

1. Nagovor predsednika; 2. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora in poročilo tajnika. 3. Uročilo blagajnika. 4. Poročilo gospodarja, poročilo knjižničarja ter poročila načelnikov društvenih odsekov. Volitev novega odbora. 6. Raznoroški.

Občni zbor je z nagovorom otvoril predsednik tov. Ciril Jekše, ki je pozdravil navzoče ter močno grajal netočnost nekaterih članov in članic, ker se je moral občni zbor vršiti mnogo pozneje, kakor pa je bilo napovedano. Takoj za tem pa je pozval navzoče, da vstanejo ter naj prebijajo eno minuto v molčanju. Zakaj, je rekel tov. Jekše, Vam ni treba razkladati, ker slišali ste po radiu in časopis, ki je ravnokar dopel, poročila, da je sovražnik napadel našo zemljo, bombardiral nezavarovana mesta ter je veliko število mrtvih in ranjenih. Tiho so vstali prisotni, zavlada je tišina. Po končanem molku pa je zaorilo "Živela Jugoslavija" in nastalo je burno ploskanje.

Ko so se zborovalci nekoliko umirili, je zopet povzel besedo predsednik Jekše. Odbor, ki ste ga lahi izvolili je delal dobro in požrtvovalno. Vse zadeve je rešil, celo take, ki so se zdele skoro nemogoče. Le ene ni mogel, in ta je, zadeva radi nakupa zemljišča za "Slovenski dom". Toda tega ni kriv odbor, ampak pomanjkanje denarja in razmere, ki so bile v tistem času, ko si je odbor najbolj prizadeval, da pride društvo pod svojo streho. No danes so te ovire odstranjene, ker vlada v društvu popolna sloga.

Po teh svojih besedah je dal besedo tajniku, ki je najprvo prečital zapisnik lanskega občnega zbora, ki so ga prisotni odobrili, nato pa je podal svoje poročilo za poslovno leto 1940—1941.

Lz poročila taj. Hvale povzamemo, da je imel odbor 13 rednih ter 17 izrednih sej. Bila sta dva društvena sestanka in dvoje predavanj. Dalje je društvo priredilo 5 velikih prireditev, 7 domačih zabav in dva izleta v San Isidro. Članov, ki redno plačujejo članarino je 77, drugi so na zaostanku, nekateri za več mesecev. Na novo je bilo vpisanih 14 članov, eden pa je bil izključen.

Sledilo je poročilo blagajnika, iz katerega je razvidno, da je imelo društvo 4361.35 pesov dohodkov in 3316.70 stroškov. Prebitka je torej 1044.65 pesov, ki so naloženi v banki.

Revizorji so našli vso upravo blagajne v najlepšem redu ter je pregledovalec računov M. Peljhan v imenu ostalih preglednikov apeliral na zborovalce, da ponovno izvole za blagajničarja dosedanjega funkcionarja, kar so navzoči vzeli z odobravanjem na znanje.

Nato je podal svoje poročilo gospodar J. Švigelj, ki je sporočil, da ima društvo inventarja za 6598 pesov. In to v godbenih predmetih za 1292 pesov, v pohištvo za 824.50, v geldaliških 466.—, knjižnica 1225.—, bufet 142.—, v predmetih za igre 59.50, razni drugi predmeti, v katerih je všteta tudi polovica "Slovenskega doma" lista pa 2336.— ter pohištvo v šolah 193.— pesov. Skupaj torej \$ 6598.—

Lani je znašal inventar društva 5862.10. Pomnožil se je tedaj letos inventar za \$ 735.90.

Nato je prišlo na vrsto poročilo knjižničarja, katero je podala mesto njega, Vida Kjudrova. Poročilo prikazuje, da se je knjižnica posluževalo 35 oseb. In sicer 23 moških in 12 žensk. Vseh knjig je bilo razposojenih 241. Izmed moških jih je največ prečital Ivan Repič in to 60. Od žensk pa je čitala največ Marija

od posojenih knjig znašajo 24.— pesov.

Dovolj zadovoljivo je bilo tudi poročilo načelnika dramatičnega odseka, ki ga je podal mesto Pahorja, tovariš in režiser Emil Lozej. Iz tega poročila vidimo, da je društvo imelo 9 dramatičnih predstav, od teh tri večje — "Deseti brat", "Scampolo" in "Satanova maska". Manjše igre pa "Lotkin rojstni dan", "Ženska republika", "Starinarica" "Gospa Kordula", "Sovražnik žensk", "Stava" in "Čudna kupčija". Pri nekaterih so bili razni solospjevi in prizori s petjem, kakor "Perice", "Modra Donava" i. t. d.

Poročilo je bilo vzeto z odobravanjem na znanje ter je nato preds. pozival igralce naj dajo veselje režiserju Lozeju.

Po poročilu tega načelnika je prikazal delovanje pevskega odseka načelnik Silvan Pečenko, ki je takoj v začetku grajal nerednost pevcev pri vajah, ter nato nadaljeval: Pevski odsek je imel 77 vaj. Nastopov je bilo 11. Kljub nerednemu obisku, pa se je dovolj dobro nastopalo. Končno je še pozval pevce, da zahajajo redno k vajam, ne samo par dni pred nastopom.

Kot zadnji je podal svoje poročilo upravnika "Slovenskega lista" Jos. Zlobec.

Nato je sledila predzadnja točka dnevnega reda — volitev.

Tov. Jekše je dal radi razgovora 10 minut odmora. Po preteku tega odmora je predsednik zopet zavzel mesto ter predlagal za preds. obč. zbora tovariša dr. Kjudra, za zapisničarja pa tov. Jos. Švigelja. Zborovalci so predlog z zadovoljstvom sprejeli.

Ko sta predlaagna zavzela svoja mesta se je pričelo z izbiranjem odbora. Za predsednika je bil predlagan tov. Jekše, ki se je branil. Istotako tov. Kovač. Nato pa je tov. Pahor predlagal, da se ponovno voli stari odbor, ki je tako dobro vodil društvene posle v tem poslovnem letu. Ta predlog je bil med zborovalci z velikanskim navdušenjem sprejet. Spet se je pričelo s predsednikom, ki se je še vedno upiral, končno se je udal s pogojem, če sprejme svoje funkcije ves stari odbor. Tako se je tudi zgodilo z malo izjemo. Prejšnji tajnik Ivo Hvala ni sprejel mesta, isto ne tov. Švigelj radi prezaposlenosti.

V novi odbor so bili tedaj izvoljeni sledeči:

Predsednik Ciril Jekše, podpredsednik Kovač Franc, tajnik Vida Kjuder, podtajnik Peljhan Mirko, blagajnik Kalner Anton, podblagajnik Mavec Štefan, gospodar Zlobec Josip, pom. gospodar Kralj Alojzij, knjižničar Paškulin Danilo. Odborniki: Lozej, Turk Sl., Peterlin Josip. Ženski odsek: Sulič Zofka. Pevski odsek: Silvan Pečenko. Dramat. odsek: Ivan Pahor. Revizorji: Dr. Kjuder, Lazarič Venceslav, Rado Ličen. Razsodišče: Mihaljevič Ivo, Trebše Franc, Rogelja Emil, Josip Lojki in Grmek Josip.

Dr. Kjuder je še priporočal, da člani pomagajo odboru, ker je odbor dober in zasluži pomoč, časi pa so resni.

Po izvolitvi novega odbora je bila zadnja točka dnevnega reda: Slučajnosti.

Tov. Jekše je zopet prevzel predsedstvo ter je omenil prireditev, ki bi se imela vršiti 20. aprila v Alsini. Rekel je, da so za našo domovino nastopili težki časi. Ne bi bilo lepo, da bi mi tukaj plesali in se veselili, ko naši bratje prelivajo kri za svobodo. Če bi se prireditev le vršila, naj bi bila brez plesa in v korist Jugoslovanskega rdečega križa. Nekateri so bili mnenja, da bi prišlo na prireditev manj ljudi, če ne bo plesa ter bi bili radi tega "dohodki manjši in bi rdeči križ prejel manj". Vendar se je končno zedinilo v tem, da plesa ne bo, če se bo sploh prireditev vršila.

Nato se je obravnavalo tudi vprašanje zemljišča za Slovenski dom.

že pregledano in tudi cena je znana. Treba je takoj začeti z delom na tem polju, da bomo enkrat na svojem, ne pa vedno plačevali najemnine.

Tov. Lazarič je mnenja, da bi bilo sedaj bolje počakati, ker so neugodne razmere. Obveljal pa je predlog, da se začne z nabiranjem deležev ter so bile v ta namen oddane članstvu podpisne pole.

Predsednik je naročil, da naj prihodno nedeljo 13. t. m. pripeljejo starši svoje otroke v društvo na piruho, pozdravil navzoče, nakar je bil ob 10 uri zvečer zaključen občni zbor.

Prireditev "Slovenskega doma"

"Slovenski dom" naznanja da, prireditev, ki bi se imela vršiti 20. aprila je bila vsled žalostnih dogodkov v domovini odnešena na nedeljo 11. MAJA t. l.

Poleg petja društvenih zborov bo na sporedu tudi svetanimiva igra "TRIJE VAŠKI SVETNIKI".

Prireditve se bo vršila v dvorani XX. Setiembre, ulica Alsina 2332.

"Slovenska Krajina"

Naše društvo gre še dobro naprej. Izplačali smo že nekaj podpor in še imamo nekaj stotakov v blagajni.

Šlo bi pa lahko še boljše, če bi bilo več strpnosti. Posebno ženske so čudne. Ena celo hoče, da bi bili v društvu sami pristni katoličani in protestanti bi ne imeli vstopa. To pa nikakor ni pravilno. Vsak, ki je pošten in hoče delati za društvo, mora imeti pravico, da postane član, pa naj bo katoličan ali protestant.

Nekaj odbornikov je radi nespo razuma z blagajnikom odstopilo.

V društvu osebnosti ne sme biti, ker to društvu samo škoduje. V njem mora vladati složnost, drugače napredovati ne more, ampak nazaduje.

Jožef Ivanič

V Slovenskem domu smo obhajali Veliko noč

Kakor že lansko leto, tako je tudi letos "Slovenski dom" predočil našim otrokom Veliko noč, kakršno smo mi nekoč imeli doma. Razume se, da ni bilo mogoče vse tako napraviti, kakor je bilo v domovini, vendar se je vsaj nekaj pokazalo iz tega našega običaja.

V nedeljo je torej povabil "Slovenski dom" v društvo starše z otroci. Ko so imeli prihajati pa je začelo silno deževati, radi česar se je že mislilo, da bo treba pogošenje odnesti. Ker pa je kljub temu le prihajalo vedno več ljudi, ni kazalo tega storiti. Mesto na prostornem dvorišču, se je bilo pač treba stisniti v sobi, na odru in ob hodniku.

Vrta dekleta "Slovenskega doma" pod vodstvom Vide Kjudrove so pogrnile mize, za katere so se vsedli obilni posetniki. Odrasli so zasedli mize v sobi na levo, otroci pa na desno. Na odru so bili povečini fantje in dekleta. Ob hodniku pa tisti, ki so prišli pozneje, ker ne na odru, ne v sobi ni bilo več prostora.

Ko so prisotni posedli okoli miz, so pričela dekleta prinašati na mize velikonočna jedila in čaj. Z užitkom so segali odrasli, še bolj pa otroci po okusni potici, šarklju, krofih in torti. In kako tudi ne, saj se je bilo vse pecivo našim društvenim gospodinjam tudi res dobro sponeslo. So pač umetnice v tem poslu. Poleg vsega tega pa je bil vsak udeleženec še deležen po par lepo barvanih piruho.

Želeli bi pa, da v bodoče pride več otrok na piruho.

Res, prav lepo je bilo, le žal, da nam je grenila Veliko noč misel na

Naj bo Vaša ta moderna škrabica za začeti varčevati prihranke od samih \$ 5.— v nji

NE OKLEVAJTE — ODLOČITE SE ŠE DANES

Odprite svoj račun v "Hranilnici" naše Banke, da imate v slučaju potrebe kak pes prihranjen.

Če Vi nimate nobenih prihrankov, tedaj pomnite, da se ne bo nihče za Vas brigal in Vam pomagal, ko boste v potrebi!... a poleg tega: danes ni čudodelnega trgovanja, da bi se zamoglo obogateti od enega dneva do drugega...

Kaj praostaja? Nič drugega, kakor stalno varčevati in hraniti, četudi samo nekaj centavov dnevno.

Ne oklevajte odpreti račun — Odločite se še danes!

BANCO HOLANDES UNIDO

SUCURSAL BUENOS AIRES

Casa Central: 25 de Mayo 81

Agencia N.º 11 Corrientes 1900 • Agencia N.º 21 Cabildo 2426/30

DIRECCION GENERAL: CUBACAO (AMERICA CENTRAL)

lačni okrog in ne vedo kam bi se skrili, da ubežijo smrti, ki jim grozi od vseh strani.

Naj bo tem potom v imenu staršev in otrok izrečena srčna hvala "Slovenskemu domu", vsem požrtvovalnim članicam, ki so spekle in darovale pecivo, kakor tudi vrlim dekletom, ki so stregle.

IZ ROSARIA

ODLOŽENA DOMAČA ZABAVA

Domača zabava Slov. D. D. "Triglav", ki bi se imela vršiti v nedeljo dne 20. aprila, je bila prenešana na nedeljo 27. t. m.

Zabava se vrši z istim sporedom kakor je bilo javljeno. Nasvidenje torej dne 27. aprila na domači zabavi.

Za Odbor: J. Mezgec.

Sinfonično - vokalni koncert ruske glazbe v Buenos Airesu

Glazbeno društvo "Wagneriana" bo otvorilo letošnjo muzikalno sezono dne 28. aprila v gledališču Cervantes z velikim koncertom posvečenem ruski glazbi.

Prvič bo nastopal v Buenos Airesu znameniti "Zbor Pariške Ruske Opere", ki ga sestavlja 50 oseb, spremljan po velikem sinfoničnem orkestru 70 profesorjev pod vodstvom slovitega ruskega kapelnika Cirila Slavjanski-Agreneva. Kot "mezzo soprano", solistka, bo nastopila tudi znana pevka, soproga kapelnika, gospa Nina Slavjanski-Agreneva.

Bogati program sestavljajo komadi iz ruskih oper: "Hovancina" Musogorskega, "Sneguročka" Rimski-Korzakova, "Rogneda" Serova, "Princ Igor" Borodina; razna sinfonična dela in stare ruske narodne pesmi.

Zbor bo nastopil oblečen v ruskih

narodnih nošah, izdelanih soglasno načrtom znanih umetnikov.

h.(-. . .ta-e o.l.ac,ao-ruskëa eta o o Kapelnik-pevovodja Ciril Slavjanski-Agrenev, ki je prispel pred kratkim iz Pariza, je bil v Rusiji znan kot eden najboljših sodobnih glazbenikov ter je bil do leta 1917. prvi dirigent sinfoničnega orkestra ruskega carskega dvora, nakar je prevzel istotako meso prvega dirigenta Velike Narodne Opere v Petrogradu.

V Parizu je osnoval "Pariško Rusko Opere" ter je v juliju 1926 leta z opero "Princ Igor" dosegel prave trijumf. 900 predstav je bilo danih v Parizu in okoli 100 v raznih francoskih mestih; uspešne turneje je napravil po Belgiji, Danski, Nemčiji, Italiji, Švici, Portugalski ter celo v Afriki, v Kanarskih in Balearskih otokih. Postal je tako pravi in priznani propagator ruske glazbe. Vse časopisje je bilo polno hvale za rusko glazbo in voditelja Slavjanskega.

Sledeč svetlemu vzgledu svojega slavnega očetja, širom Rusije znane skladatelja in organizatorja prvih večjih ruskih zborov, Ciril Slavjanski-Agrenev je vreden zastopnik ruske glazbene umetnosti v tujini.

Njegov repertoar je dokaj pester in izbran: opere, sinfonična dela, cerkveni zbori in stare narodne pesmi iz vseh delov Rusije, zbranih in harmoniziranih še po njegovem očetu.

Gospa Nina Slavjanski-Agreneva je priznana solistka "Ruske Pariške Opere", "Francoske Opere" ter sinfoničnih društev v Parizu: Colinne, L'Amoureux Padeloup.

Med ljubitelji glazbe in posebno med člani društva "Wagneriana" vlada za ta koncert veliko zanimanje, ker sloves Slavjanskega je tudi tukaj velik. Med Slovenci je mnogo ljubiteljev ruske glazbe; naj ne zamudijo lepe prilike za pravi duševni užitek. V ponedeljek 28. t. m. ob 9.30 h. ljubitelji petja: Nasvidenje! Vstopnice od \$ 2.— naprej.

Zanimivo veseloigro "TRIJE VAŠKI SVETNIKI"

bo vprizoril

"SLOVENSKI DOM"

v nedeljo 11. MAJA t. l.

v dvorani XX. Setiembre

ulica Alsina 2332.

Slovinci doma in po svetu

VESTI IZ JUGOSLAVIJE

Te vesti iz Jugoslavije so sicer že nekaj mesecv stare, vendar je dobro, da jih omenimo, zato, da bodo naši čitatelji poučeni o razmerah, ki so vladale pred izbruhom sovražnosti.

Slovinci in Hrvati

"Katoliški tjednik", glasilo sarajevskega nadškofa dr. Šarića, objavlja uvodnik "Slovinci". Uvodnik zasluži tem večjo pozornost, ker je znano, da je nadškof Šarić pristaš čim tesnejšega sodelovanja med hrvatskimi in slovenskimi katoliškimi krogi na političnem polju. Najprej pravi "Katoliški tjednik", da smo Slovenci Hrvatov mnogo bližji po jeziku, krvi in geografskem položaju kakor pa po duši in značaju. To se je pokazalo zadnjih 20 let, odkar živimo v skupni državi. Med drugim piše o tem:

"Nas je razdeila zgodovina, ker smo se razvijali pod različnimi in mnogokrat nasprotnimi si kulturnimi in političnimi vplivi. Slovenci so izgubili zelo kmalu svojo politično svobodo in državno samostojnost. Slovenci so tudi dosti prej ko Hrvati prišli pod vpliv nemštva. Slovenci so postali tako integralni zapadnjaki in niso imeli z vzhodom stalnih zvez. Slovenci so narod, ki je užival zadnjih 250 let relativen mir in ni imel skupne meje s Turki, Hrvati pa so pod silo prilik bili pod orožjem skoro pol tisočletja. Slovenci so čisto katoliški narod s povsem katoliško tradicijo. Hrvatski kraji so prepreženi z večjimi ali manjšimi skupinami pravoslavne in muslimanske vere."

Dalje dokazuje sarajevski list, da so v politiki Slovenci "realnejši" od Hrvatov, kajti: "Slovinci so prijatelji kompromisov in taktike v nasprotju s Hrvati, ki so tipično pravni narod, ki se že skozi stoletja bori za svoje pravice in svobodo. Prilike so nanesele, da so Slovenci danes gospodarsko in prosvetno naprednejši od Hrvatov. Slovenski življenjski standard je višji od hrvatskega, enako tudi pismenost in kulturno obzorje. Slovenci so se navzeli od Nemcev duha discipline in smisla za organizacijo. Slovenci so vsekakor boljši organizatorji kakor Hrvati. Slovenska religioznost je bolj formalna in razvita, kakor hrvatska. Zato pa je hrvatska globlja, ponosnejša in odpornejša. Katoličanstvo je bilo med Slovenci po nemškem vzoru tudi politično aktivno. Na Hrvatskem se je katoličanstvo držalo vedno od politike proč."

Nato prehaja glasilo nadškofa dr. Šarića na vlogo, ki smo jo igrali Slovenci v naši državi in pravi:

"Slovinci so bili v odnošajih z Beogradom vedno za kompromis, realno politiko in sodelovanje s srbskimi strankami, ki so bile na oblasti. Smejali so se hrvatskim iluzijam in zahtevam po hrvatskih pravicah. Hrvati so bili v načelni opoziciji in postavljali zahtevo po reviziji ustave ter federativni ureditvi države. Slovenske metode so odklanjali kot brezidejne, slabiške in drobtinarske. Hrvati so Slovincem hudo zamerili, ker so s svojimi metodami

krepili in vzdrževali srbski centralizem in hegemonijo, čeprav bi morali kot katoličani biti bližje Hrvatom. Pri tem pa moramo priznati Slovincem, da so stvarno težili vedno za avtonomijo in ljubosumno čuvali svojo individualnost in svoje posebne slovenske interese."

Karakterizacija vloge Slovincov v našem političnem življenju v teku zadnjih 20 let naše države je zelo značilna, ker "Katoliški tjednik" prav dobro ve, kdo je odgovoren za vodstvo slovenske politike teh zadnjih 20 let. Tega tudi ne prikriva, ker dolži to vodstvo, da je "razbilo zadnjo vez med Slovenijo in Hrvatsko v obliki svoječasnega hrvatskega organiziranega pokreta, ki je forsiral pred, med in po vojni hrvatsko-slovensko solidarnost in razširjal med Hrvati slovenske katoliške organizacijske tipe in metoda, med njimi tudi čisto politične ustanovitve Hrvatske pučke stranke. Prepušča le Slovincem vodstvo, iniciativo in hegemonijo. Zaradi tega so ostale katoliško organizirane skupine med Hrvati izolirane in so bile pozneje prisiljene kapitulirati in se načelno emancipirati od slovenskega vpliva."

Kakor izgleda, goji nadškof dr. Šarić še vedno tihe nade za obnovitve sodelovanja organiziranega katoličanstva med Hrvati in Slovenci, ker ponovno poudarja, da so "Slovinci in Hrvati katoliška naroda. Zaradi tega bi morali hoditi v bodoče skupna pota." Velike nade polaga na dr. Kulovca, ki ga označuje za voditelja katoliških Slovincov. O njem upa, da bo popravil to, kar je zamudil pokojni dr. Korošec, ki se je preveč navezal na Beograd, srbske stranke in politiko kompromisov ter se izneveril hrvatskim organiziranim katoličanom okoli Hrvatske pučke stranke, ki so mu izročili svoje vodstvo v njegove roke. O dr. Kulovcu pa pravi list nadškofa dr. Šarića, da je "znan kot prijatelj Hrvatov, pa tudi kot človek idej in linije."

Članek "Katoliškega tjeunika" je značilen spriča vedno bolj pogostih vesti, da se hrvatski katoliški krogi, pripravljajo na obnovev samostojne politične akcije izven okvira hrvatskega narodnega pokreta pod vodstvom HSS, ki jim zovoljo svojega liberalističnega gledanja na razna nazorska vprašanja ni bila nikdar posebno priljubljena. To je tudi razumljivo, saj je bil pokojni ideolog in voditelj HSS Stjepan Radić vse preje, kakor pa prijatelj po slovenskih vzorih prirojenih organizacij hrvatskega katoliškega političnega in kulturnega pokreta.

TUDI V ŠKOFJELOSKEM SREZU PRIMANJKUJE MOKE

Škofja Loka. — Nemirni čas nam je navrgel poleg drugih težav in nadlog pomanjkanje raznih za življenje potrebnih stvari, ki jih od ča-

sa do časa ni dobiti. Predvsem se zelo neprijetno občuti pomanjkanje krušne moke. Že pred nekaj časa so bile vse šofjeloške trgovine brez krušne moke in to tik pred prazniki, ko si vsak človek požel vsaj drobec skromnega priboljška. Medtem je nekaj krušne moke prispelo, toda gotovo se ne motimo, ako zapišemo, da jo bo ponovno zmanjkalo. Še danes imamo v mestu trgovine, kjer nimajo niti pršiča krušne moke. Pa niso temu nezadovoljivemu stanju krivi trgovci. Moka je bila naročena pred šestimi tedni in v naprej plačana, toda dobav kljub temu ni. Kot znano, dobavitelji ne smejo odpošiljati moke brez oblastvenih dovoljenj, a trgovci dovoljenj ne dobe.

Moka je eno najvažnejših življenjskih potrebščin in se zato pomanjkanje moke občuti dovolj nevshečno. Ko je začelo primanjkovati krušne moke, so si ljudje nekoliko pomagali tudi z belomoko štev. 0 — toda cena! Občutna stiska zajema zlasti one družine, kjer zaslužek ni tak, da bi mogli misliti na večji nakup. Malih ljudi pa je največ! Ljudje, ki žive iz rok v usta, gledajo s skrbjo v bodočnost, saj bi si mogli kupiti moko vsakokrat tedaj, ko jim je izplačan njih zaslužek.

Z naglimi in odločnimi ukrepi naj bi se odpomoglo sedanjemu stanju. Potrebujemo trdne osnove, ne krpanja! Oblastvena dovoljenja naj bi se izdajala prožno, dovoz moke naj bi bil reden in tolik, da bi mi lahko nakupovali krušno moko sproti in za vsakdanje potrebe! Ne zagovarjamo kopičenja živil in zalog, toda z druge strani je razumljiva skrb ljudi, ki se žele, ako jim je količnik mogoče, izogniti pomanjkanju. Škofjeloški okraj, s svojim dokaj hribovitim svetom, je navezan na dovoz moke od zunaj. Le nekaj pridelka je doma, toda ta izdaleka ne odtehta potreb od žetve do žetve. Pravi gruntarji so v veliki manjšini in velik je presežek onih, ki so navezani na nakup moke pri trgovcih. Kruh je v naši prehrani najvažnejši, zato vzbuja sedanje pomanjkanje moke razumljivo nejevoljo in nič manjšo skrb.

Ali je potreba tega?

SMRTNA NESREČA NA LOVU

Celje. — Celjski veletrogovec Daniel Rakuseh je priredil v svojem lovišču v Košnici pri Celju lov na zajce in srne. Lova, ki se je pričel jutraj, se je udeležila večja lovška družba. Lovci so ustrelili eno srno in več zajcev. Ko so priredili drugi pogon, je pritekel jazbec proti me-

FOTOGRAFIJA

"LA MODERNA"

VELIK POPUST PRI FOTOGRAFIRANJU

Ne pozabite

FOTO "LA MODERNA"

S. SASLAVSKY

Av. SAN MARTIN 2579

Telefon: 59-0522 - Es. Aires

Skoplje, mesto v Srbiji, ki so ga zasedli Nemci

stu, kjer je stal šofjanjski zdravnik dr. Lichtegger. Lovec je pomeril in jazbeca obstrelil. Ranjeni jazbec je tekel po hribu navzdol v dolinico, kjer je stal 51-letni celjski zobni zdravnik dr. Bruno Sadnik. Dr. Sadnik je s puško v roki pohitel za jazbecem čez hrib v drugodolinico in nato spet v hrib. Ko je pritekel okrog 250 metrov, se je na vzpetini menda naslonil na puško. V tem trenutku se je puškino kopito zlomilo in puška se je sprožila. Naboj je zadel dr. Sadnika v spodnjo stran prsi.

Ko je bil pogon končan, so lovci takoj pogrešili dr. Sadnika. Šli so ga iskat in ga našli na kraju nesreče. Bil je že mrtev. Na kraju nesreče sta prišla tudi mestni fizik dr. Podpečan in višji stražnik Gašperšič. Po komisijskem ogledu so z avtofurgonom najprej prepeljali ponesrečenca na dvorišče mestnega magistrata, od tam pa na mestno pokopališče. Pokojnik zapuša ženo in sina, ki je zdravnik v Nemčiji. Pokojnik je bil brat celjskega zobnega zdravnika dr. Rudolfa Sadnika.

ZADNJA POT DVEH ODLIČNIH ZDRAVNIKOV

Ljubljana. — Bela Ljubljana, obeljena od slane in sodre, je spremlila k večnemu počitku dva odlična zdravnika, primarija dr. Pavla Krajača in dr. Janeza Plečnika.

VELIK VLOM V DENARNI ZAVOD

Novo mesto. — Na deželi so zadnje čase svedroveci pridno na delu. Medtem ko so bili na dnevnem redu vlomi na Gorenjskem, kaže, da so vlomilci zdaj prenesli svoje delovno območje na Dolenjsko. Tako so vlomili v blagajno Zadržne hranilnice pri Št. Petru pri Novem mestu in odnesli 18.000 din. O vladu so bile obveščene bližnje orožniške postaje in ljubljanska policija.

HUDE POSLEDICE NESREČE

Slov. Konjice. — V Slovenskih Konjicah in okolici je večkrat opaziti moša-siromaka, ki se vozi po cesti z dvokolico, strehuom ležeč na njej. Vleče ga kakšen možki, ali otrok z vrvice, ki je pritrjena na voziček, z rokama se pa siromak opira še ob zemljo, da se takohitreje pomika voziček naprej.

Ta revež je Zimerl Anton, dela-

vec iz Vešenika, ki se je pred dvema letoma v Dobriški vasi težko ponesrečil. V gozdu je natovoril voz hmelovk, drogov za hmelj, ter je nesrečno inključje hotelo, da se je na ovinku voz prevrnil, ker je kolo zdrknilo v kolobar. Zimerl je na notranji strani težko naloženi voz hotel z lastno močjo obdržati, da se na ovinku ne bi prevrnil, vendar ga je teža tovora podrla, nakar mu je prelomilo hrbenico nad kolkom. Leto dni je ležal v bolnišnici, pa mu zdravniško prizadevanje ni moglo nič pomagati.

Zimerl ne more stati, ne hoditi, ne sedeti ali klečati. Spodnji del telesa mu je povsem mrtev, da ne čuti niti največjega udarca. Razumljiva je njegova velika življenjska nesreča. Njegovi domači imajo z njim veliko skrb, ker ga morajo oskrbovati kakor malega otroka. Posledica popolnega omrtvičenja spodnjega telesa je prekinitvev živčevja po zlomu hrbenice. Seveda ne more skoraj ničesar delati, ker nima v rokah nobene prave moči.

Ob lepem vremenu se vozi po cesti, kjer ga ljudje ogledujejo in vprašujejo, na kakšen način je postal tako neboljjen. Malokdo gre mimo njega, da bi mu ne vrgel dva dinarja ali še več. Je lahko, tudi kaditi more. Ob nedeljah, ko se zbere v trgu dovolj ljudi ali na sejmski dan se zavleče tja, kjer ga obdarujejo z dinarčki. Pred časom je bil tudi v Mariboru. Tje in nazaj je "hodil" cele tri tedne. Med meščani je bil predmet splošnega milosrčja.

Njegovo nesrečo preiskujeta okrajno sodišče v Slov. Konjicah in okrajno sodišče v Celju. Zimerl namreč toži dva posestnika, enega na Strteniku, drugega pa v Markačici, ker ju smatra za odgovorna, ker sta ga — po njegovi trditvi — najela za delo. Sodišče bo zadevo sicer pravično rešilo, vendar pa mu zdravja nihče več ne bo mogel povrniti. Pred kratkim si ga je ogledala posebna sodna komisija, ki je bila tudi na kraju nesreče.

KADAR ISCETE SLUŽBE obrnite se na rojakinjo

Berto Cernič

DORREGO 1583 — Gs. Aires

U. T. 54 - 3588

KLINIKA ZA VSE BOLEZNI

Za venerične bolezni, spolne bolezni, bolezni krvi, splošno slabost, razpolaga klinika s posebnim konzultorijem, kateri se nahaja pod vodstvom poznane specialista za navedene bolezni

Dr. A. AZAGUIRRE.

Umamo zdravnike specialiste za bolezni na pljučah, obistih, jetrah, želodecu, živčevju, glavobol in revmatizem

Zenske bolezni

Analizacije krvi, vode itd. so izvršene po Profesorju Narodne Univerze v Buenos Airesu Dr. I. Raffo.

RAYOS X, DIATERMIA in ELEKTRIČNO ZDRAVLEJNJE.

Zdravniški pregled \$ 3.—

Sprejemamo: od 9—12; pop. od 15—21. — Ob nedeljah in praznikih od 9—12.

GOVORI SE SLOVENSKI

SUIPACHA 28

(1 kvadro od Av. de Mayo v višini 900)

Krojačnica

Izdelujem obleke po najnovejši modi. — Cene zmerne.

Rojakom se priporoča

Peter Capuder

AYACUCHO 975, U. T. 41-9718

Buenos Aires

Krojačnica 'Gorica'

Franc Leban

WARNES 2191 Bs. Aires

Nasproti postaje La Paternal

SLJIVOVICA

ZGANJE

PELINKOVEC

VERMUT

Zlatko Badel

Avenida Maipú 3146-50, Olivos F.C.C.A.

U. T. Olivos (741) - 1304

Spomini na igralca Verovška

Vselej, ko se približuje Božič, imam v mislih prvi Božič v svetovni vojni, ko sem kot vojak v Gorici izvedel, da ni več — Antona Verovška. Umrl je na nedeljo zjutraj 20. decembra 1914, star šele 48 let. Lani od Božiču je minilo 26 let od takrat. Kolikor vem, je šla ta obletnica neopažena mimo nas.

Kaj je bil in kaj je pomenil za slovensko gledališče, so pisali časopisi ob njegovi smrti. Moj namen je opisati osebnost stike z njim, ki se mi (vrstijo) v spominu kot kratke bežne slike.

L. 1892., v prvi sezoni, ki je začela v novem deželnem gledališču v Ljubljani (današnja opera), sem se kot desetleten deček nenadoma znašel na deskah. Poslala je pome moja pokojna sestra, ki je bila članica gledališča. Na hodniku pred odrom je že čakalo več otrok na nastop. Jaz sem moral baje "vsokčiti". Navodila sem dobil že kar na hodniku. Otroci — sedem po številu, med njimi dvoje ali troje deklic —

"Samuel" je bil imponanten, vendar se ga nisem ustrašil, kajti slutil sem, da je v tem človeku kaj malo mefistofelskega. Njegova prirojena dobrušnost je izbila takoj na dan, ko se mi je začel smehljati.

L. 1900 me je moj profesor na Glasbeni matici, tedanji intendant slovenskega gledališča v Ljubljani Matej Hubad, angažiral za zbor in male vloge. Tako sem prišel v neposredno bližino Verovška. Pri premijeri Anzengruberjeve ljudske igre "Četrta božja zapoved" me je Verovšek vprašal za mišljenje o svoji maski, za kar sem se čutil, čeprav malo v zadregi, zelo počasičnega.

Pred svojimi nastopi je bil Verovšek včasih malo nemiren, hodil je za odrom sem in tja, vendar, kadar je bila vloga posebno prikladna zanj, tega nemira nisem opazil. Takrat se je celo rad šalil, ker je bil gotov uspeha. Nekoč, bilo je pri "Rokovnjačih", me nenadno vpraša: "Kaj pravite, ali bo aplavz, ko pridem na oder?" Moj odgovor ni mogel biti negativen, kajti sprejeli so ga vedno s ploskanjem. Njegov pojav kot Blaž Mozol, obleka, za širokim klobukom šopek iz ro-

du v Gorico zadovoljen in nasmejan spreha po terasi hotela "pri zlatem Jelenu", kjer smo stanovali. Dobro se spominjam tudi njegove 25-letnice leta 1912. Igral je v ta namen Oroslava Bučka v veseloigr "Pri belem konjičku".

Mnogo njegovih vlog sem tudi sam igral. Vsake sem se lotil z velikim spoštovanjem ker sem se zavedal, da je isto vlogo igral nekoč Verovšek.

Z veliko ljubeznijo hranim že skoro 30 let nekaj njegovih gramofonskih plošč. Tako mi je mogoče, da še danes slišim Verovška, kako modruje kot Blaž Mozol s Francetom (našim Danilom) o temi: "Kako si more mislit' svet' raj brez vina, ali pa vsaj brez ta grankega!" In na drugi plošči: kako se Boštjan Jež v Govekarjevih "Legijonarjih" radi svoje žene Barbke, (gospa Avgusta Danilova), ki mu ni dala štrkljev jesti, odpravi tja na Laško.

Zadnjič sem ga videl leta 1913 v Kraljevi. Bil sem na počitnicah v Bakru, pa sem se pripeljal v Kraljevo na obisk k Juliju Betettu, ki je pred svetovno vojno rad prihajal tja z Dunaja. Ko se je parnik bližal Kraljevi, sem nenadoma zagledal na obali — Verovška; vendar v prvih trenutkih nisem bil gotov, ali je on, ali ni. Bil je ves spremenjen. Stopim na obalo in res Verovšek me je tudi zagledal ter mi prišel naproti. Njegove prve besede so bile: "Ali me vidiš, kakšen sem? Bolan sem!" Takoj sem se znašel in ga prepraveval, da je takšen, kakor zmerom. "Ne, ne," mi je ugovarjal, "res sem bolan." Vendar se je, čeprav bolan še vedno rad šalil. Po poti je nagovarjal neke domače dečke v svoji "madžarščini".

Ko sva šla z Betettom na kopanje, naju je spremljal tudi Verovšek. Bil je dobre volje in nam je pripovedoval dovtipe. Tudi jaz sem nekaj šaljivega povedal in to mu je tako ugajalo, da je rekel: "Tole pošljem pa takoj v Ljubljano" in si je res zapisal. Med potjo nas je pri hotelu "Zagreb" zapustil in krenil na levo po takrat še mlademu gozdičku. Kašljal je. V šali sem ga vprašal, če gre igrat "starega Čr-

neta" (Mlinar in njegova hči). Bil je skoro malo užaljen. Dejal mi je: "Ti hudič, se boš zme neorca delal!" Bilo mi je neprijetno in žal. Ko smo drugič napravili isto pot in se je spet od nas poslovil, je pa že sam rekel, da gre "Črneto igrat".

Nekoč smo napravili izlet v Crkvenico. Med vožnjo nam je Verovšek govoril o svoji bolezn in povedal, da se je prehladil, ko je igral Falstaffa v Shakespearjevih "Veselih ženah windsorskih". Govoril je o tem, kako je igralec izpostavljen prehlajenju, ko se mora po končani predstavi hitro preobleči in še vroč in poten zapustiti gledališče, kajti vratar že komaj čaka, da zapre.

Bližal se je konec počitnic in moral sem nazaj v Zagreb, kjer sem bil tedaj angažiran, pa sem se šel posloviti tudi v Kraljevo. Pri slovesu z Verovškom sem imel pred očmi najino prvo srečanje v življenju. . . . Že se je naš parnik obračal za "vilo Nirvano" (sedanji dom Franje Tavčarjeve) v Bakarski zalivi. . . . a z Verovškom sva si še vedno mahala. . . . mahala. . . in nisem ga videl nikoli več. . . .

Pavel Rasberger.

ZA NAŠE GOSPODINJE Praktični nasveti

Nekaj o rokavicah

V mrzlih dneh so tudi rokavice prav važen del našega oblačila. Zatorej je potrebno, da jih s primerno pažnjo ohranimo čim delj. Predvsem je potrebno, da so ti rokavice zares prav, ko jih kupuješ, kar je posebno važno pri zimskih rokavicah. Zgodi se, da si kupiš par resnično toplih, mehkih rokavic, pa te v prste tako zebe, da ti kar otrpnejo. Vzrok za to je skoraj zmeraj ta, da so rokavice premajhne. Zlasti usnjate rokavice, ki se dajo prati, morajo biti čim bolj ohlapne, ker se pri pranju skrčijo.

K negi rokavice spada to, da si pletene in iz blaga narejene roka-

vce večkrat operemo, zakaj, če se tkivo zgosti od prahu in potenja in umazanije, tedaj nič več ne greje. Take rokavice operesh v mlačni vodi z milom.

Drugače ravnamo z usnjatimi rokavicami. Če so rokavice iz usnja za pranje jih operimo v hladni milnici, in sicer si jih obleemo, da obdržjo obliko. Potem jih še enkrat operimo v čisti milnici, izprati jih ne smemo nič, ampak jih še vse milnate obesimo, oziroma pripnimo na vrh. Prej še huknemo v rokavičine prste, da se ne spirmejo. Ko so rokavice popolnoma suhe, jih močno zdrgnimo, da se usnje spet zmeheča.

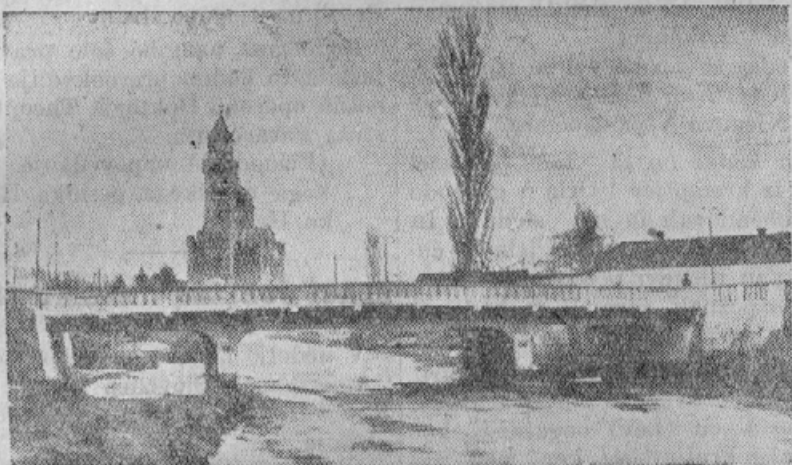
Barvaste irhaste rokavice je treba od časa do časa z radirko obdrgniti in pri tem jih imej na rokah. Nato jih je treba previdno obdrgniti s smirkovim papirjem, pri čemer postane usnje na obdrgnutih krajih spet hrapavo. Za vse usnjate rokavice je to najbolj važno, da niso nikdar zmečkane, ampak da jih lepo nategnemo, ko si jih slečemo, in nategnjene tudi spravimo.

O ptičkih v gajbicah

Večkrat se dogodi, da so našti ptički v gajbicah polni mrčesa, ki jih zajeda. Mrčes odpravimo najlaže, ako na večer, preden ugasnemo luč, pregnemo gajbico z belim mehkim prtice. Zjutraj, preden se zdani, odstranimo prticek in ga potopimo v vročo vodo. Na prticeku opazimo majčkene rdče pičice. To so uši, ki so čez noč zlezle s ptička na prticek. Gajbice pokrivamo potem tako dolgo, dokler je videti na prticeku še kakšna uška. Ako odstranimo prticek šele potem, ko se je zdani, je prepozno, kajti uške zlezajo spet nazaj na ptička, čim se zdani.

Zelo pripravne za pokončevanje ptičjega mrčesa so tudi votle bezgove palčice, ki jih zatakemo tja, kjer ptiček ponavadi spi. Bolhe se skrivajo čez noč v palčice. Zjutraj palčice zamenjamo. Okužene palčice vtaknemo v vročo pečico ali pa v krop.

Ptičkov nikdar ne izpostavljamu prehudim sončnim žarkom! Saj je znano, da se v hudi vročini poljske ptice skrivajo v senco!

Paračin, tudi zavzet od Nemcev

smo se po velikosti držali drug drugega za suknjiče. Oder je predstavljal ograjen prostor pred kovačnico.

Prihiteli smo na oder in najprej pozdravili prvega kovača: "dober večer, boter!" Bil je pokojni Borštanjik. Ljubezljivo se nam je smehljil ter dejal: "O, to ste pa res pridni otroci!" Nato smo se z istim pozdravom obrnili k drugemu kovaču. Ta se je pa zadr na nas: "Dajte mi mir!" Bil je Verovšek in to je bilo moje prvo srečanje z njim. Vsega drugega, kar se je še godilo, več ne vem. Vendar mi je ostalo v spominu dosti takratnih igralcev. Predvajali so ljubko igro "Naša kri", (ne Finžgarjevo).

Ker sem čil torej že zavohal šminke, naftalin in plin, me je vleklo spet in spet v gledališče. Drugič sem bil za kulisami, ko je bila prvič vprizorjena Weberjeva opera "Čarostrelce" v slovenskem gledališču. Verovšek je igral "Samuela". Vidim ga, kako prihaja iz garderobe v prvem nadstropju, kjer je sedaj soba ravnateljca opere. Hoteč me prestrašiti, zarenči nad menoj. Kot

ženkravta in nageljnov, njegovo igranje, njegova priljubljenost, vse to je delovalo bolj od vsake naročne manifestacije. Danes po 40 letih se še vedno rad spominjam ter večerov, polnih idealizma narodnega navdušenja. Tudi vse poznejše Govekarjeve dramatisacije in ljudske igre so bile pisane prav za Verovška.

Verovšek je bil velik šaljivec, rad je bil dobre volje in znal se je smejati. Imel je navado da je, če je prihajal, začel že od daleč kaj pripovedovati, ali pa iz sredine povesti. Včasih nisem razumel o čem pripoveduje, poslušal sem ga pa le. Seveda je pri tem marsikoga, če ni bil dovolj oprezen — potegnil. Pa smo se smejali! Če je bil pa slabe volje, se je rad razburil, malo rentočil, vendar brez hudih posledic.

V igralski loži ga nikoli nisem videl, pač pa je bil njegov stalni prostor — če je predstavo gledal — na dijaškem stojišču levo zadaj pod ložami. Tam je stal s prekrižanimi rokami, kakor je tudi na slikah. Rad je nosil — po takratnem običaju — salonsko suknjo ali žaket in širok črn klobuk. Imel je navado da je na poseben način stegnil roko in si pogladil lase, včasih tudi z obema rokama.

V letih pred svetovno vojno, ko je Hinko Nučič prirejal turneje skoro z vsem ansambлом slovenskega gledališča, je prišel leta 1911 tudi Verovšek na enodnevno gostovanje v Gorico. Tisti večer smo igrali Kristanovo dramo "Samosvoj", ki je bila, lahko trdim, tudi pisana za Verovška.

Zivo ga vidim, kako se po priho-

TALLER DE CARROCERIAS

"EL RAPIDO"

IVAN CERKVENIK

Barvanje sistema "Duco" — Tapeciranje — Prevlaka — Kabine — Karoserije — Popravljanje blatnikov

ENTRE RIOS 310 QUILMES
U. T. 203 - 1298 Quilmes

AKO HOČITE BITI ZDRAVLJENI OD ODGOVORNEGA ZDRAVNIKA

zatecite se k

Dr. A. GODEL

AKUTNE, KRONIČNE BOLEZNI IN NJIH KOMPLIKACIJE, ZDRAVLJENJE PO FRANCOSKIH IN NEMŠKIH NAČINIH

KRVNI IN KOŽNE BOLEZNI ZA SLOVENCE PRVI PREGLED BREZPLAČNO

Že ske bolezni, bolezn' maternice, jajčnika, prostate in neredno perilo. — Specialisti za pljučne, srčne, živčne in reumatične bolezni

ZARKI X — DIATERMIA — ANALIZE

Sprejema se od 9 do 12 in od 15 do 21 ure.

GOVORI SE SLOVENSKO

BARTOLOME MITRE 1876

PERAS FRESCAS Y SABROSAS

Una verdadera fiesta para el paladar. Pueden servirse tal cual salen de la lata o con crema, en cualquier forma son deliciosas.

Las Peras al natural Las Palmas son seleccionadas y perfectamente maduras, conservando todo el exquisito sabor de la fruta fresca.

Haga probar a los suyos, señora, este delicioso postre y dejará a todos contentos.

Las Palmas
PRODUCTOS DE CALIDAD

ZA POUK IN ZABAVO

Liverpool, veliko angleško pristanišče

Za Londonom je Liverpool največje tržišče britskih otokov. Njegovo pristanišče je širok izliv reke Mersy, ki se ob njegovih bregovih niza dok za dokom, ladjedelnica za ladjedelnic. S priključenimi predmestji in z Birkenheadom na drugi strani reke šteje to trgovsko središče daleč nad milijon prebivalcev. Dva velika predora, eden za železniški promet, drugi, tri kilometre dolg, za pešce in avtomobile, vezeta pod Merseyem Liverpool z Birkenheadom, preko reke pa vzdržujejo stalne zveze tucati brodov.

Z vodne strani je videti Liverpool v resnici ameriški, 19 nadstropij visoki nebotičnik Royal Liver Building obvladuje vse mesto, a vladi električne visoke železnice drevice neprestano skozi pristaniški predel. Doki se raztezajo v dolžino skoraj deset kilometrov vzdolž desne obale Merseya, okvir jim dajejo stotine skladišč vseh mogočih oblik. V uvozu imajo glavno vlogo bombaž, volna, žito in zmrznjeno meso, a iz Liverpoola gre tudi večji del angleškega izvoza v svet. Zelo živahen promet ima Liverpool zlasti z Zedinjenimi državami in Kanado. Kar se tiče potniškega prometa s Severno Ameriko, zavzema mesto s svojim geografsko izredno ugodnim položajem naravnost mopolški položaj.

Neposredna bližina največjega angleškega središča tekstilne industrije, Lancashirea z Manchestrom, je vzrok, da gre večji del angleškega izvoza tekstilij preko Liverpoola. Pristanišče je z Manchestrom zvezano po prekopi po katerem priplovejo ladje lahko do srčja tekstilne metropole. A tudi Liverpool in njegova okolica sta do skrajne mere posuta z velikimi tovarnami, med katerimi je omeniti zlasti železarne, sladkorne tovarne, vrvarne, pivovarne in kemične tovarne.

Sama na sebi ne nudi Liverpool tujeu nobenih znamenitih zgradb. Šele pred dvema letoma so zgradili v njem res ogromno poslopje, in sicer veliko katoliško katedralo, kajti Liverpool je eno izmed redkih središč angleškega katolicizma. Do naših dni sta se protestantizem in katolicizem tu ljuto bojevala, deloma celo krvavo. Irci imajo tu močno naselbino in se trdovratno drže svojega irstva, čeprav so svoj prvotni jezik že davno pozabili.

Liverpoolski delavski predeli so enako prazni in brezupni kakor delavski predeli kakršnih koli evropskih velemest. Kakor v velikih pristaniških mestih, bivata tukaj beda in zločin tesno drug ob drugem. Nasprotje bednih delavskih predelov so predmestja vil, ki se na severu nadaljujejo preko Crosbyja. Tu so

stanovanjske četrti bogatih liverpoolskih poslovnih ljudi, bankirjev, trgovcev in rentnikov. Neki lanca-shireski rek pravi: "Zasluzi si denar v Manchestru in ga za Liverpoolom trosi." Malokaterim bo znano, da so bili svoječasno liverpoolski veletrgovci prvi, ki so začeli za debelo trgovati s sužnji med zapadno afriško obalo in severnoameriškimi naselbinami. Stotine mogočnih koncernov v tem mestu se morajo za sedanje bogastvo zahvaliti tisti trgovini s "črno slonovino".

Tudi to pristanišče je deležno hudih nemških letalskih napadov.

Angleško vojno pristanišče Portsmouth

Nemška letala večkrat bombardirajo eno najvažnejših angleških pristanišč, to je Portsmouth. To pristanišče je tradicionalna luka angleške domače mornarice ter ima v zgodovini angleškega pomorstva važen delež.

Admiral Nelson in drugi angleški admirali so tukaj vkrevali vojaštvo za svoje stare lesene ladje. Nekaj milj proti morju se razprostira otok Wight, ki je bil že ponovno cilj nemških napadov. Pred njim leži takisto zgodovinsko znani Spithead. Tja sta l. 501. prijadrali dve majhni galeji, katerima je poveljeval Porth in njegova sinova Bied in Maegl. Osnovali so naselbino in jo imenovali Portes Mutha. To je današnji Portsmouth.

Portsmouth je postal v poznějšíh letih prizorišče mnogih krvavih bojev z ladjami različnih evropskih narodov, ki so hoteli prodreti na britansko otočje. Prvi angleški kralj Alfred, ki je pri Spitheadu uničil Dance. To je bil začetek angleške vojne mornarice.

V času normanske invazije je kralj Harold v Portsmouthu opremil močno ladjeve. L. 1194 je od tam odjadrala velika in mogočna mornarica pod poveljstvom Riharda Lsvjesrčnega. Odrinila je s sto vojnimi ladjami proti Sredozemskemu morju na križarski pohod.

V severnem delu pristanišča stoji ladjedelnica, ki ima najvažnejši vojni arzenal v britskem cesarstvu. Prvi suhi dok te naprave je bil izkopen l. 1212. Bil je zelo primitiven in je deloval s pomočjo oseke in plime. Zgrajen pa je bil tako solidno, da ga še danes uporabljajo za popravilo manjših ladij. V primeri s tem "blatnim kanalom" so novi doki pravceta jezera. V njih se lahko popravljajo ladje do 60.000 ton.

Ko se je glas o Portsmouthu razširil po svetu, je postalo pristanišče cilj vseh mogočih napadov. V teku 120 let je bila luka petkrat napadena, porušena in zažgana. Šele l. 1445. so napočili zanjo mirnejši časi. Za kraljice Elizabete je pomorska sila Anglije zelo narasla in tedaj so bile obnovljene vse utrdbе v Portsmouthu, položen pa je bil tudi temelj za ladjedelnico največjega obsega. Brez Portsmoutha ne bi

bil admiral Nelson nikoli priboril Angliji pri Trafalgarju gospodstva nad svetovnimi morji. Zdaj prihajajo tudi za to pristanišče s slavno tradicijo časi novih preizkušenj in že bližnja bodočnost bo pokazala, kako je luka pripravljena nanje.

Franjo Paternost, Brazil:

Evropska vojna v luči prerokov

VII.

NAPOVED ODNOSNO OPOROKA DR. THEOPHASTUS PARACEL-SUSA, KI SE IMA IZVRŠITI NEKAJ LET PO PROPADU AVSTRO-OGRSKEGA CESARSTVA

Dr. Paracelsus je bil zdravnik-homeopat, rojen je bil v Švici leta 1493, prepotoval je vso Evropo in ves bližnji Orient, ter v starosti 33 let pa je bil pozvan za profesorja medicine na univerzo v Basel, ki jo je pa dve leti kasneje zapustil ter počel zopet svoje nomadno življenje, večkrat zasledovan in preganjan. V tej dobi je spisal več svojih del, ter končno umrl v Solnogradu (Salzburg) zastrupljen.

Leta 1541, torej pred 400 leti, je napisal nekako oporoko v latinškem jeziku, ki je nekako prerokovanje in se nanaša na sedanji čas, kakor se sam izraža v "oporoki", da se bo vse to zgodilo "nekaj let po propadu avstro-ogrske monarhije. In čujmo njegovo preroško oporoko:

"... Da me ne bodo pustili v mojem grobu (v Solnogradu), ampak me bodo izkopali in me položili, da bom gledal proti vzhodu. In povem vam: nahajajo se skriti trije veliki zakladi. In sicer eden v Medini, na Furlanskem (gornja Italija), drugi med Švabsko in Bavarsko; ne povem kraja, da prepričim velikih nesreč in prelijanje krvi. In tretji med Španijo in Francijo; in tisti komur so ti zakladi namenjeni, bodo dosegli tako povišanje, da se jim bude ves svet čudil.

Med zakladom skritim med Švabsko in Bavarsko, nahaja se veliko čudovitih in znamenitih knjig, kakor tudi draguljev neprecenljive vrednosti.

Povem starost tistih, katerim so ti zakladi namenjeni in ki jih bodo našli: starost prvega, ki bo odkril zaklad na Furlanskem, bo 20 let; drugega, ki bo odkril zaklad med Švabsko in Bavarsko, bo 32 let, in tretjega med Španijo in Francijo bo 50 let; in sicer bodo odkrili te zaklade nekaj let potem, ko bo propadlo avstro-ogrsko cesarstvo." (Nekateri razlagajo te zaklade simbolično, in sicer razdelitev Evrope v tri narodna kraljestva: prvi zaklad na Furlanskem, meja južnih Slovanov, v kraljestvo južnih Slovanov pod 20 letnim kraljem; drugi zaklad med Švabsko in Bavarsko združitev nemških dežel pod 32 letnim kraljem; in tretji zaklad med Španijo in Francijo, latinsko (romansko) kraljestvo pod 50 letnim kraljem. Prepustim sedaj dragim čitateljem, da se sami ukvarjajo s temi zakladi in temi kraljestvi!)

"In zgodilo se bo, da bo ravno ob istem času prišel od Polnoči "rmeni lev", ki bo naslednik "Orla" in ga nadkrilil. (Ta odstavek se brez-

dvomno nanaša na Nemčijo, ker "orel" je nemški grb in simbol Nemčije.) Ta "Lev" bo imel v svoji oblasti vso Evropo, ter del Azije in Arktike. Bo dobrega krščanskega prepričanja in vse mu bo šlo dobro. V začetku bo imel veliko dela, da bo polomil kremplje "Orlu", in predno bo do tega prišlo, godile se bodo velike zmešnjave in strašne nesreče bodo prišle čez dežele. Podložniki se bodo do smrti bojevali s svojimi gospodarji; in posledice tega bodo velike revolucije...

"Dobro mišljenje mora iti svojo pot, hudobija pa se mora kaznovati; in ta ne bo preživela... izbruhnil bo velik požar (vojna), ki bo imel za posledice grozne nesreče; toda Bog bo pri pravičnih in jim bo pomagal... Preostala bo mala peščica pravičnih, ki se bo s časom povečala, da bo sprejeta z velikim spoštovanjem in obudila bo "od mrtyih, kar je bilo mrtvega..."

"Sovražniki Kristusovi postali bodo mogočni, in prinesli nam bodo strašno revščino, da bomo mislili, da je vsega konec. In ko bo sovražnik na višku svoje moči in slave, tedaj bo njega in njegove privržence Vsegamogočni Bog uničil kruto z eno malo četičjo, ki bo sledila močnemu "Levu" iz Polnoči.

"Tedaj se jih bo veliko izpreobrnilo in verovali bodo v njegovo ime in v Njegovo Vsemogočnost.

"In kadar bo ta "Lev" prevzel žezlo iz krempljev "Orla", ga bodo vsi občudovali in mu sledili. In "Lev" bo izvršil velika dela in čudeže; in njegovi podložniki, ki ga še niso poznali, sprejeli ga bodo z velikim veseljem..."

"Kmalu potem, ko bode odkrit zaklad med Švabsko in Bavarsko, bo postal on (Lev) bogatejši kot dvanajst kraljevstev, ker med zakladom bo našel en dragulj, ki ga ne bo mogel plačati noben cesar."

"Drugi zaklad med Španijo in Francijo je gotovo tudi velik, toda ta ga bo nadkrilil. Najden bo v trenutku, ko bo "Lev" izšel od Polnoči in odnesel "Orla"; in tedaj se bodo spomnili mene, Theophrasta Paracelsa, kaj sem jaz enkrat bil..."

"Kadar bo tedaj polnočni "Lev" izvršil svoj pohod in polomil kremplje "Orlu", tedaj bo vladal povsod mir in sloga; poprej pa bo dal znamenje, da bodo predhodni podložniki naznanili prihod Gospodov.

"Jaz, Theophrastus, vas prosim še nekaj, da ne pripisujete meni nobene pomote, kar jaz prerokujem, kajti jaz ne morem umreti proti božji volji, ampak moram s tem prerokovanjem izpolniti Njegovo voljo."

"In zakladi in tajnosti skrite, za katere bi moral jaz povedati, ker ti nadkriljujejo druge, in popisati metajni kraj, tam kjer je moja najvišja tajna umetnost, kot prava "preobrazitev rude" (Ta stavek je sto med Švabsko in Bavarsko, oni nekam teman in nerazložljiv, radi tega smemo smatrati te zaklade kot simbolične).

"Vsegamogočni Bog bode s svojo nebeško močjo pokrepil tistega, kdor ga najde; in dal mu bo tudi srečo v zmagah in moč, da bo premagal vse "Zlo" in razširil samo "Dobro"; in ker bode v dobrobit, zato bodo doseženi neobhodno potrebni zakladi z božjo pomočjo, ki

je ustvarila svet, in ga more porušiti. Tako mi pomagaj Sin in Sveti Duh, pravi Bog, visoko hvaljen na vse veke. Amen. Pisano v Solnogradu, leta 1541."

V srednjem veku je več prerokov napovedovalo prihod nekega velikega kralja, princa miru in sprave, zmagovalca Antikrista. Prerokba Paracelsa, daje nekaj luči v tem smislu. Imenuje tega kralja bodočnosti "Rmeni lev" ali samo "Lev"; popisuje ga, kakor da bo prišel iz Polnoči, t. j. od Zahoda, da bo dobrega krščanskega mišljenja; da bo imel veliko dela predno bo polomil kremplje nemškemu "Orlu". Napoveduje, da bo prevzel žezlo "Orla" in da bo dobil tak ugled da se bodo postavili vsi na njegovo stran. Pod njegovo vlado bosta vladala povsod mir in sloga.

Kakor je "orel" simbol Nemčije, tako se tudi razlaga, da je "lev" simbol Anglije, torej Anglija bo vzela Nemčiji vso moč in oblast, ki jo ima sedaj nad Evropo. In kadar bodo novi podložniki, ki še ne poznajo pravičnosti in miroljublja angleškega "leva", tega spoznali, ga bodo sprejeli z velikim veseljem kot kralja miru in sloge in vsi se bodo postavili na njegovo stran.

Bodočnost nam bo šele prav pojasnila to čudno preročanje od nosno oporoko Doktorja Theophrastusa Paracelsusa.

(Prihodnji napovedanje velikega nemškega pesnika Henrika Heine).

ZLATI JUBILEJ "AMERISKEGA SLOVENCA"

V nedeljo 30. marca je praznoval "Amerikanski Slovenec", ki ga urejuje gosp. F. Jerič, petdesetletnico obstoja.

Ob tej priliki je uredništvo lista prejelo nebroj čestitk. Čestitko, lastnoročno pisano je poslal tudi državni predsednik Franklin D. Roosevelt.

Tem čestitkam se pridružuje tudi "Slovenski list" v Buenos Airesu ter želi, da bi "Amerikanski Slovenec", ta pionir v Severni Ameriki učakal še več jubilejev.

ZOBOZDRAVNIKA

DRA. SAMOILOVIC
de Falicov in

DR. FELIKS FALICOV

Sprejemata od 10 do 12 in od 15—20 ure.

DONATO ALVAREZ 2181
U. T. 59 - 1723

Slovenski stavbenik

Za načrte, betonske preračune in Firmo,

obrnite se do tehničnega konstruktorja

FRANCA KLANJSEK
Marcos Sastre 4363

Villa Devoto U. T. 50 - 0277

Slov. Babica

FILOMENA BENEŠ-BILKOVA

Diplomirana na Univerzi v Pragi in v Buenos Airesu

Ordinira od 9 zjut. do 9 zvečer

LIMA 1217 — BUENOS AIRES
U. T. 23 - Buen Orden 3389

Krojačnica

LEOPOLD UŠAJ

SEDAJ JE ČAS DA KUPITE NAJCENEJŠE!

V ZALOGI IMAM NAJMODERNEJŠE BLAGO. — CENE ZMERNE — POSTREŽBA TOČNA

Obiščite me

GARMENDIA
4947

ES. AIRES

Ana Chrpova

Slov. babica

dipl. v Pragi in Bs. Airesu, z večletno prakso v praški porodnišnici ter v tuk. bolnici "Rawson", se priporoča vsem Slovenkam. Sprejema penzionistke iz mesta in z dežele v popolno oskrbo. Cene izredno nizke. Postrežba prvovrstna.

ENTRE RIOS 621

U. T. 38, Mayo 8182

Kavarna in pizerija

Razna vina — Vsakovrstni likerji in vedno sveže pivo.

Rojakom se priporoča

PETER FILIPČIČ

WARNES 2101 esq. Garmendia

U. T. 59 - 2295

La Paternal Bs. Aires

RESTAVRACIJA

"PRI ŽIVCU"

kjer boste postreženi z dobrim vinom, pristnim pivom in vedno svežo domačo hrano. Prostori pripravljeni tudi za svatbe.

Oprava in sobe za prenočišče popolnoma prenovljene
Rojakom se priporoča lastnik

EMIL ŽIVEC

Osorio 5085 — La Paternal

Dr. Nicolás Martín

ODVETNIK

ZA TRGOVSKE ZADEVE

Posvetovanje za naročnike Slovenskega lista brezplačno.

ARENALES 1361

U. T. 41-3520, Buenos Aires

V DAR DOBITE

na vsakih 6 slik, ki stanejo od 3—6, lepo sliko v barvah. Odprto tudi ob nedeljah.

Atelie **MARKO RADALJ**

Facundo Quiroga 1320

U. T. 22 - 8327

DOCK SUD

Aleksander Štoka

STAVBENO TEHNIŠKO
PODJETJE

Se priporoča našim rojakom.

ALVAREZ THOMAS 1035

U. T. 54 - 2756

Buenos Aires

Trgovina čevljev

BELTRAM

Vsakovrstna izbira čevljev in copat.

Dto. Alvarez 2288 — Paternal
Buenos Aires

Najlepši kotic v Argentini.

Nemara misli kdo, da je to v Tigr... Nobenega dvoma ni, da je Delta nekaj prelepega, posebno, kadar se spomladi razpušča sveže zelenje nad stoterimi vodotoki in kanali, med katerimi se kosatijo različne vile, skromni domovi, sadno drevice in dolge vrste topolov...

Pa je še lepši del republike skrit na podnožju veličastnega Tronadorja 2000 km daleč od Buenos Airesa na obalah sinjega jezera Nahuel Huapi.

Tudi tja me je vlekle. Saj sem upal, da bom našel kočček naše planinske domovine. Vedel sem pa tudi, da je tam nekaj naših ljudi. Saj mi je pisal Viko Kožuh, da naj se tudi tja pokažem. Kolikokrat je tudi tukaj med nami bila beseda o tistih krajih, kamor je že tudi marsikoga zanesla pot. Kaj vse je vedel povedati o tistih lepih krajih Silvan Pečenko, ki je svoj čas delal pri gradnji veličastnega hotela "Zau-Zau" (Llao-Llao).

Moj načrt je bil torej tako prikrojen, da bom pogledal tudi tja... čeprav je bilo precej vstran iz mojega pota. Iz comodoro Rivadavia bi namreč mnogo ceneje prišel v gornji Rio Negro, kamor me je pot nujno vodila na obisk do naših rojakov v Cinco Saltos.

Pa sem želel videti tudi nekaj naravnih lepot v tej deželi in obiskati tudi tam naše rojake.

V nedeljo 12. jan. ob 12. uri sem sedel v pulman in oddrčal čez žalostno pustopoljino čubutsko. Dolga je tista pot. Vse drugače se pelje človek skozi značne višave. Brzeli smo skozi čredne ograde, preplašili tu čredo ovac, tam kako divjo lamo ali guanaka. Vse naprej skozi žalostno pušče, kjer ni bilo človeškega bivališča. Na 700 km dolgi poti smo dvakrat videli človeško bivališče in se ustavili. Samo postaja eestne oblasti in gostilne samevajo sredi breznejnje pušče.

Po 8 urni vožnji se nam je na obzorju prikazala zelena dolina, koder teče reka Čubut. Pred nami je zaživel prafno mesto Trelew, ki je pa kakor objubljen dežela na koncu žalostne pokrajine skozi katero smo drveli.

4 ure časa bo do odhoda! Torej

hitro na delo, če najdem kakega rojaka... Trije bratje Šušmelji menda žive tam in dva Gregoriča... in še nekateri drugi Prvačkovi... Toda kdo jih bo našel? Pa mi je uspelo tudi to in sem nekatero dobil in tudi ogledal vzorno kinto Šušmeljevo.

O pol noči smo spet sedli in hajdi naprej do San Antonio Oeste. Spet 350 km pota. Nismo se več brigali za okolico. Malo smo dremali, malo smo spali... pa še bolj zaspali smo prišli ob 8 uri do cilja.

Nato pa na vlak, ki je odbrzel ob 11 uri, da pride zvečer ob 8 uri v Bariloche.

In tako je tudi bilo. 640 km je še dolga železna pot do Bariloche. Pa smo drveli, da se je kar kadilo... in še kako!

Skozi tožno pokrajino, ki je le redko pokazala kaj svežega zelenja, smo slednjič zavili med gorske strmine in nato ovijali sem in tja, gori in doli, dokler nismo slednjič zdrveli nizdol proti bistri jezerski gladini "Jezera Tigrov", kakor bi pomenilo po naše "Nahuel Huapi".

Južno sonce je še blestelo v valovih in nam je jemalo vid. Že se je pomikalo za belo glavo častitljivega Tronadorja.

Izstopili smo.

Kaj pa bo? Sem lovil sapo. Kakor da me je zgrabila burja, ki vleče na svetega Jožefa dan čez rovtarske dole. Vse do kože mi je pritisnila, tako da sem kar takoj presodil, da ne kaže postopati okrog, ker bi mi prišla ta burja skozi kožo in kosti do jeter in žolča...

Našel sem si kmalu stanovanje za tisti večer in navlekkel nase vso obleko, kolikor sem jo premogel, da ne bo kaj narobe, nato sem pa namenil, da bom pogledal, če kje kakega znanca najdem.

Našel sem ga. Seveda v oštariji! "Jaz sem Cigoj"... tako se mi je predstavil in kar takoj sem se domislil, da so mi ga imenovali preje in po spominu na to kar mi je bilo povedano, se nisem čudil, da ga v gostilni najdem.

Bila je že noč; jaz pa truden in lačen in ničesar bolj potreben kot počitka.

Neusmiljeno je tulil veter okrog

vogla, doli nekje je pa pošumevalo burno jezero.

Bariloche je mlada naselbina. Danes živi tam kakih 5000 ljudi. V času poletja pa se število prebivalstva podvoji in je dotok letoviščarjev vsako leto bolj velik.

Kraj, ki je bil do tega stoletja skoro nepoznan, je danes postal ena najbolj privlačnih točk za petično gospodo, ki najde v poletnih mesecih prijeten hlad, čar naravne lepote, razkožje najmodernejših hotelov v tej deželi bodočnosti, kateri se reče "argentinska Švica".

Kraj v prejšnjih časih ni bil nič imenovan. Silne dalje se ga ločile od rodovitnih in naprednih delov republike. Šele ko je 1934 stekla železnica do tja, je ta kraj začel dobivati svoj sedanji pomen.

Pa vendar ima svoj zgodovino. Najprej seveda indijansko. Na bregovih številnih jezer so živle številne indijanske družine od bogatega ribolova; na evetočih travnikih so pasli svoje ovce in goveda; po nedostopnih pragozdovih pa so lovili z lokom divje jelene.

Belec ni imel tam kaj iskati. Nihče ni tiščal v deželo, kjer je bila njegova koža na prodaj.

O pač! Tisti, kateri so sprejeli božje naročilo, da naj ponesejo vsem narodom božjo besedo evangeljskega nauka, se niso ustrašili nevarnosti in so tvegali tudi lastno glavo. Bili so to misijonarji, ki so s križem v roki hiteli v tiste divje pokrajine in oznanjali divjakom besedo miru.

Nikjer niso ohranjeni zapiski njihovih junaških apostolskih del. Le v knjigi življenja so ohranjene njihove zasluge in bodo na sodnji dan glasne priče proti onim bogotajcem in brezbožcem, ki so se "otresli verških predsodkov" in spravili človeštvo v brezkonno stiske sedanjega časa. Oni misijonarji so šli oznanjati božje kraljestvo in so divje ljudi preobrazili v mirne ribiče in lovec.

Moderni brezbožci pa so "nebeško kraljestvo" prepustili vrabcem... Zemeljsko kraljestvo je pa postalo pekel za velikansko večino človeštva... zato ker hočejo imeti vso srečo na zemlji tisti, ki so sejalci brezbožnih zmot... Koliko srenejši so bili skromni indijanski ribiči leta 1672, kateri so v onih skritih krajih izbrali za svojega predstoj-

nika jezuita Mascardija, kakor pa so sodobni demokrati narodi, ki si za svoje poslance in ministre in predsednike izbirajo neverne advokate in kričeče pisarčke, ki vsem obetajo nebesa na zemlji, nato pa vsem krajejo in vse na cedilo pušče... ker ne iščejo tega, kako bi pomagali drugim, marveč, kako bi sebi ustvarili lahko življenje in nebesa na tem svetu, ker jim za one v nacionalni park.

Danes so tisti kraji razglašeni za večnosti ni nič mar.

Prav na začetku jezera je zrastle mesto San Carlos, ki je izhodišče v široko gorsko pokrajino in veličastna jezera, ki segajo daleč notri pod snežnike. Tik nad pristaniščem se je naselil Centro Cívico, kjer najde vse pisarne in urade. Nikjer ni zapísano, da so si s tistimi zgradbami postavili spomenik... Slovenci. Delo in načrti naših kraških kamnosekov. Ne vem, če je Nabrežinec Lukman vsekal kje svoje ime, ali se bo bralo kje ime Košutovo... in še desetorice drugih, ki so se pozneje razbežali po deželi?... Med Slovenci bo pa ostalo v spominu, da so bili našega naroda sinovi, ki so iskali primeren kamen po skalnatih skladih nad gorskimi jezeri, ki so ga oblikovali in mu vtisnili pečat ljubke domačnosti.

Po cesti drve vozovi; leno se pomikajo v jarem vpreženi voli in željno stezajo jezik po zeleni livadi, ki evete nad cesto tja gori do gozdnega roba. Pisano evetje se smehlja v soncu, ki pestuje lahkokrile metuljčke; iz brega nizdol pa skaklja bister potoček...

Mrzli piš prejšnjega večera in zgodnjega jutra je popustil in prijetna toplota je valovila čez bujno rastlinje. Čez blestečo jezersko gladino je božalo sonce strme bregove otoka Viktorija, gosto zaraščenege z nedotaknjanim gozdom. Cesta pa se plazí skozi travnik in gozd in kar odreveniš na žalostnem pogorišču, ki je pred leti postalo spomin požigalčevega dela. Silni drevesni orjaki so se spremenili v ostro strleča strašila kot spomin v boju padlih junakov... Ogenj je upepelil tam mogočen gozd.

Tamkaj na najlepšem mestu cele dežele, na stoku štirih jezer kraljuje mogočni Zau-Zau, najmodernejši

hotel.

Kar naprej je pognal Kožuh svojega konja, skromno čato, ki pa nam je čisto dobro služila in že smo bili sredi veličastnega pragozda silnih drevesnih velikanov.

Tamkaj bi pač človek sedel na rob kraj pota in zasanjal v dni, ki so bili... in v stare spomine, ko sem sedel po mogočno hojo in prisluškoval zvoncem pasoču se živine in kraguljevemu pisku, ki je krožil visoko nad gozdom...

Janez Hladnik.

Cerkveni vestnik

Prvo sv. Obhajilo se bo podelilo v nedeljo 20. aprila na Paternalu Av. del Campo 1653. Začetek svete maše ob 9 uri. Prvoobhajanci naj bodo na mestu že četrte ure preje.

Sveta maša bo za Leopolda Kralj. Popoldanska molitev bo na Avellanedi, kjer bo birmanski pouk.

27. aprila maša na Avellanedi za Marijo Cigoj.

Molitve na Paternalu ob 16 uri in nato pouk za birmance.

V času bridkosti in trpljenja, ki tedne, človek vse bolj doume, kako je zadela našo domovino te zadnje prazno in ničevno je vse tisto, na kar velika večina ljudi stavi vse svoje želje in upe. Na podnožju križa smo premišljevali letošnji veliki teden, da je samo razodeti evangeljski nauk prava resnica, ki nam služi v tolažbo tudi v času bridkosti in trpljenja. Nikar torej, ne bodite brezbrizni temveč vsi rojaki, tudi vi odrastli, pohitite k spovednici in sklenite mir z Bogom, da boste lahko prejeli v čisto srce sveto obhajilo.

Pridite v čim večjem številu k prelepi prvoobhajilni slovesnosti!

Na velikonočno nedeljo je bila vdeležba na Avellanedi zelo velika. Bil bi dan prevlekega veselja, če bi nas ne tlačila moreča bol skrbi, kaj je z domačimi.

Sveta maša v Santi Rozí je bila veličastna manifestacija naše vere v vstalega Zveličarja in naše ljubezni do domovine. Prostorna cerkev je bila polna ljudstva. Največ je bilo seveda Slovencev, ki so prihiteli iz vseh strani.

Prelepo so nam zapeli pevci in bi (Nadaljevanje na 8. strani)

Caričin ljubljenec

ZGODOVINSKI ROMAN
Nadaljevanje 223

Ubožica, ti se jočeš?

Kaj se ti je zgodilo?

Upam, da te ni nobeden od naših gostov tako razžalil, da bi moralu zato jokati?

— Razžalil? — odgovori ciganka s svojim ugodnim sladkim glasom.

— Mene lahko tudi pogledi razžalijo. Vsi so me gledali tako izzivalno, pohotno in nesramno, da sem začetila, kako globoko sem padla.

— Globoko padla? — vzklikne Dora.

— Ne, ne, ti nisi globoko padla, kajti kdor je tako lep in tako dražesten kakor ti, obenem pa še nedolžen, ne more globoko pasti!

— Toda jaz sem samo ciganka!

— odgovori lepa deklica. — Ali nas ne zaničujejo povsod? Zakaj bi bila jaz izjema?

— Ljudje zaničujejo samo tiste cigane, — odgovori načelnikova hčerka, — ki so zaslužili zaničevanje.

— Da, morda ti tako misliš, draga deklica, toda drugi ljudje zaničujejo cigane brez razlike.

To je sicer deloma pravilno, — kajti kdor nima lastnega prebivališča, kdor ni nikjer doma, — kdor se ne peča s koristnim, stalnim delom, ne more in ne sme zahtevati, da ga ljudje spoštujejo.

— Deklica, — zakliče Dora, — ti ne govoriš kakor ciganka, — ne, — ne, ti nisi ciganka, to mi dokazujejo tvoje poteze, nedolžnost, ki ti gleda iz oči, — tako ne govori deklica, ki je odrastla med cigani, — tebe je le slučaj privedel med nje. — povej mi, kdo si!

Lepa ciganka povese svoje oči. Ničesar ni odgovorila.

— Ah, ti mi ne maraš ničesar povedati o svojem pokolenju, — reče Dora. — Vem, da nisi ciganka, draga moja, to vidim po tvojem go-

vornu in vedenju.

Dobro, ne bom te več izpraševala.

— Govoriva rajše o drugih stvarih!

Povej mi, lepa ciganka: ali znaš prerokovati kakor druge ciganke? Ali znaš prerokovati bodočnost iz kart ali dlani?

— Znam čitati bodočnost, — odvrne lepa ciganka kraljica — in sicer iz pogleda ljudi, njihovih besed in vedenja. Ali ne, lepa Dora, ti ne boš mislila, da lažem in varam kakor druge, ki trdijo, da lahko dvignejo zagrnjalo, s katerim je usmiljeni Bog zakril naše bodoče življenje?

Ne, nobeden človek nima tako ostrih oči, da bi lahko videl skozi temo, ki se razprostira pred nami.

Mi sicer vemo, kaj se je zgodilo, — čutimo, kar doživljamo, — bodočnosti pa se bojimo!

Toda daj mi svojo roko, draga deklica!

Teko, — hvala ti!

Tvoja roka je mehka in nežna — roka, ki bo gotovo znala milovati svojega ljubljenege moža, — sedaj pa mi pokaži svoje oči!

Oh, kako lepe oči, — krasne rujave — zveste oči!

Da, deklica, tebe še čaka srečna bodočnost, žena pa, ki zna izgledati gube na čelu ljubljenege moža, mu bo vedno zvesta tovarišica, — sama si bo osnovala svojo srečo in svoj srečni mir.

Danes stopaš v novo življenje, zato sprejmi moje iskrene častitke. Verjami mi, da bo Bog uslišal moje srčno molitev, da te osreči — to bo storil, čeprav sem samo navadna ciganka!

Dora je dala lepi ciganki svojo roko.

Čutila je topli dotik cigankine roke, nenadoma pa opazi, da se lepa ciganka zopet joče.

Lepa, mlada ciganka je jokala trpko in bolno.

— Ti jokaš — zopet jokaš? — vzklikne načelnikova hči.

— Oh, pusti me, naj se izjočem, — odgovori ciganka in si obupno pokrije obraz z rokami.

— Ti si po dolgem času prvo bitje, ki mi je dobro, milo in plemenito, prva oseba, ki ji popolnoma verjamem.

Danes te krasí poročni venec, danes te je tvoj mladi mož popeljal k oltarju, danes je duhovnik blagoslovil vajino zvezo.

Tudi jaz sem nekoč upala, da bom doživela tak dan in že sem se smatrala za srečno zaročenko, že sem slišala zvoniti zvonove, — sedaj pa — sedaj sem zopet sama, brez doma, povsod tujka, — moj ljubljeni pa je daleč, — za vedno sem ga izgubila!

— Izgubila? — vpraša Dora. — Ali je mrtev?

— Ne vem! — vzklikne obupno ciganska kraljica. Vem samo to, da je naju ločila neka mogočna roka, ki mi je namenila strašno usodo.

Jaz pa sem ušla smrti le po naključju in naravnost na neki čudežni način.

Taki čudeži pa so zelo redki.

Njega je morda doletela njegova usoda, morda so ga že ubili, — morda je že davno mrtev in pokopan!

— Umorjen!

— Umorjen? — Toda povej mi, ciganka, kdo more biti tako okruten, kdo more storiti tak zločin?

Ciganka se vzravna.

Njen glas je bil sedaj rezek, iz njega je zvenela trpkost in nepomirljivo sovražstvo.

— Kdo je umoril mojega ljubljenege? — vzklikne ona. — Povedala ti bom... Ha, ne smem izdati imena, ker bi bila drugače izgubljena! Toda ubijalka mojega ljubimena se nahaja v najvišjih krogih, na vrhuncu človeške moči, na stopnicah...

Ciganka nenadoma utihne.

Ona bolno vzdihne in se zgrudi na svojo klop.

Načelnikova hčerka nežno obja-

me mlado ciganko, ki je začela bridko ihteti!

— Kako ti je ime? — vpraša ona tiho.

— Elizabeta.

— Elizabeta? To ni cigansko ime. To ime potrjuje mojo slutnjo, da si nekoč živela v popolnoma drugih krogih kakor pa sedaj.

— Verjami mi, Elizabeta, da sem ti prijateljica, povej mi vse! — Morda bi ti lahko pomagala. In če tudi ne morem mnogo zate storiti, ker sem samo slaba žena, ker nisem pametnejša od drugih žen, bom pripovedovala tvojo preteklost svojemu možu. On je dober, moder in plemenit — Vladimir ti bo gotovo pomagal!

— Meni ne more nihče pomagati — jaz sem izgubljena!

Jaz sem se že naučila na svoje sedanje življenje, — nadaljuje Elizabeta in set rpko nasmehne.

Sedaj potujem s svojimi tovariši po svetu. To neprestano potovanje, to nemirno življenje ugaja moji duši. Tako vsaj pozabljam, da bi tudi jaz lahko imela svoj dom, kjer bi lahko s izvoljencom svojega sreča srečno in zadovoljno živela.

Cigani, pri katerih živim, so dobri in plemeniti ljudje. — Oni me spoštujejo in cenijo ter storijo zame vse, kar je v njihovih močeh. Ne, moja usoda se ne bo nikoli več spremenila! — Nikoli!

Sedaj pa, mila deklica, dovoli mi, da te poljubim na čelo, hvala ti za ta pogovor, za katerega sem ti zelo hvaležna!

Dora ponudi Elizabeti svoje čelo na poljub.

Toda v tem trenutku, ko je hotela Elizabeta poljubiti lepo Doro na čelo, se oglasi pred vhodom v uto neki čuden šum. Približevali so se koraki in neki glas je govoril:

— Tu se mora nahajati! — Res, tukaj je!

— To je Vladimirjev glas! — se preplaši mlada žena in skoči s klo-

pi. — To je moj mož, gotovo me išče!

170. POGlavJE.

Črni dvorec

V neki guberniji, ki je ležala v področju današnje Poljske, je stal stari dvorec baronske družine Reninski.

To je bila stara, s stolpi obdana zgradba, ki je nudila zelo slab izgled.

Lastnik dvorca je bil baron Pavel Reninski, poljski plemič, približno šestdeset let star, ki se je zelo pozno, povrh pa še dvakrat poročil.

Prva žena mu je porodila dva otroka, sina Gregorja in hčerko Evelino.

Po smrti svoje prve žene, se je baron drugič oženil. — Toda ta ženitev mu pa ni prinesla sreče.

Njegova druga soproga je bila mlada in izredna lepoticca. Spoznal se je z njo, ko se je neko jesen nahajal v dvorec grofa Alekseja Orlova, brata bivšega Katarininega ljubimca, ki se je sam ubil, ko je videl, kako kruto se mu je carica maščevala.

Po smrti svojega brata Gregorja je sprejel Aleksej v svojo hišo svojo lepo nečakinjo Fatimo, — Gregorjevo hčerko s Katarino. Mlada Fatima se je nahajala sama v hiši stare "črne Marje", ko je ta nekega dne umrla.

Mlada deklica jo je pokopala in nato sama živela v temnem predmestju. Denarja je dovolj našla po omarah stare ciganke. O svojem očetu pa ni ničesar več slišala.

Nekega dne je nenadoma nekdo potrkal na vrata.

Ko je Fatima, ki je bila sedaj že osemnajstletna deklica, odprla vrata, je zagledala nekega visokega, širokega in odličnega gospoda.

— Ali stanuje tu črna Marja? — jo je on vprašal.

— Stanovala je! — mu je odvrnila deklica. — Toda ona je pred nekaj tedni umrla.

Mladinski kotiček

(Nadaljevanje z 7. strani)
 bila naša sreča radostna, če bi naše misli ne težila bridka zavest gorja, ki se je prav v tistih dneh izlilo čez naše domove. Saj so na sam sveti velikonočni teden imeli jok in solze po vseh hišah, zvonovi pa so molčali in prazne so bile cerkve, ker ni bilo mogoče vršiti niti obredov niti hiteti v cerkve. Saj so celo duhovniki morali pograbit za orožje, da branijo domovino. . . . Nikdar še ni imela Slovenija tako žalostne Velike noči.

Ker je bilo pri maši zbrano občinstvo močno mešano, zato je g. kaplan Hladnik spregovoril le v začetku v naših besedah, nato pa je nadaljeval po kasteljansko.

Opozoril je najprej na pomen te slovesnosti. Na žalost se je nameravana zahvalna slovesnost spremenila v gorečo zaupno molitev do Vsemogočnega Gospoda vojnih trum, da naj on vzame v zaščito našega kralja, našo domovino in naj pomaga našemu orožju.

Ta veliki teden smo pač razumeli, da križ ni le okrasek cerkva in krščanskih domov, da ni le znamenje našega odrešenja, temveč je tudi stalen spremljevalec tistih, ki nosimo krščansko ime, ker moramo tudi kar njegovemu trpljenju manjka, mi sami na sebi dopolnjevati tisto, da bomo tudi mi po križu dosegli vstajenje v srečno večnost. Razumeli smo, da je na vnožju križa človeku dana velika tolažba.

Prav tisti Gospod, ki nas na križu uči trpeti, nas pa tudi uči ljubezni do domovine; ki je tudi jokal tedaj, ko je v duhu videl grozoto razdejanja, katera bo zadela ljubljeno Jeruzalem.

V njegovem imenu torej pošiljamo tudi mi našo molitev k našemu nebeškemu Očetu z gorečo prošnjo, naj milostno pogleda na našo stisko in potrebo.

Zaključena je bila služba božja z zahvalno pesmijo in jugoslovansko himno.

Prisotnih je bilo tudi lepo število Argentincev, ki so bili vidno zadovoljni s to lepo slovesnostjo.

Janez Hladnik.

Tiburcij:

NEKOČ JE ŽIVEL . . .

Nekoč je živel otrok, ki ni imel nikogar na vsem božjem svetu, ne staršev, ki bi ga ljubili, ne sovražnikov, ki bi ga sovražili. Dobri ljudje so skrbeli zanj, da je zrastel v krepkega pastirja. Svoj živ dan je pasel bele ovčice visoko pod skalnatimi vrhovi. Nič prav ni vedel, kaj je sreča in bogastvo, a tudi ne, kaj je nesreča in siromaštvo. Nič prav ni vedel, da je tako ostra meja med zadovoljnostjo in nezadovoljnostjo, kajti njegovo srce ni nikoli hrepenelo po najmanjši stvari. Vse življenje ni imel nobene želje.

Tako se je postaral. Ko se mu je približala zadnja ura, je legel na zelen mah ter gledal skozi na pol odprte oči. Gledal je znane bele ovčice, ki so se pasle med skalami, in ves ta božji svet okrog njega. Tedaj se je nevidno prikrdlo v njegovo srce nekaj novega, čisto nepoznanega. Bila je želja, ki ga je vsega prevzela. Vzdihnul je:

"Da bi bil še enkrat otrok, še enkrat mlad. . ."

In glej, kakor da je zrasel iz tal, je stal tisti hip ob njegovih nogah stari čudodelnik z dolgo sivo brado. Izpregovoril je:

"Ljudje imajo v življenju mnogo želja, ki se jim res ne izpolnijo vse, a se vendar mnoge uresničijo. Ti pa nisi imel svoj živ dan nobene, le na zadnjem uro ti je srce zahrepenelo po mladosti. Ali bi bilo pravično, če bi se ti še ta edina ne izpolnila?"

Tako je dejal stari čudodelnik, pogrnil je umirajočega pastirja s čarobnim prtom in ko se je ta pri pričel pogreznil v globok sen, ga je odnesel.

Pastir se je prebudil v čudnem, zares prečudnem svetu, kjer ni bilo ne rojstva in ne smrti. Življenje je poznalo rast in upadanje kakor val sredi morja, le pretrgalo se ni nikoli.

Kako naj vam to povem?

Ljudje so rasli najprej tako, kakor rasemo mi. Od dne do dne so bili starejši, najprej otroci, nato odrasli in nazadnje starci. Toda ko so dosegli najvišjo starost, jih ni čakala smrt, temveč se jim je življenje vračalo nazaj prav po isti poti, kakor je napredovalo. Čas se jim je obrnil, vsak dan so postajali mlajši. Onemogli starčki so se spremenjali v krepke moške, nato v zorne mladeniče, igrave otroke in nebogljenca deteta, ki so nekega dne zopet krenila starosti naproti.

Povračalo se je eno in isto življenje kakor v začaranem krogu. Kakor rase in gine mesec na nebu.

Kadar so hiteli ljudje proti starosti, kakor hitimo mi, jim je ostajala preteklost vsa živa v spominu, kakor ostaja nam, le bodočnost jim je bila s sedmimi pečati zapečatenjena. Kadar pa jim je življenje odtekalo nazaj v mladost, je svetil spomin v njih zavesti vse tja do ranega detinstva. Vedeli so vse, kar jih še čaka, pozabljali pa so sproti vsak dan, vsako uro in vsak hip življenja, kakor hitro so ga preživeli. Življenje od starosti sem je ugašalo v spominu, nanj je padala temna zavesa pozabljenega. Recimo, da je bil takle kopneči človek velik umetnik al učenjak. Kolika škoda zanj! Od njegovega silnega duha in velike učenosti ni ostalo prav nič. Dete v plencah ni pomnilo ničesar in je moralo začeti živeti znova.

In še to pomislite, da ni bilo nikjer niti trohice trpljenja. Bolezen je bila nepoznana, lahko je bilo živeti. Nihče ni zasajal drevja, oral in sejal, saj se je vse povračalo v večni rasti: iz nezatne klice je zrastle mogočno drevo in iz mogočnega drevesa zopet nezatna klica. Ljudje so samo obirali poljske sadeže in pazili, da ni nihče izril iz zemlje najmanjše koreninice, ne ubil najneznatnejše živalice, ker bi ta za vselej zmanjkala v stvarstvu in bi bil to greh, ki ga ne bi bilo mogoče

več zabrisati.

Kaj naj bi vam še povedal?

Morda to, da je bilo takšno življenje brez presenečenj, zato enlično in nezanimivo. Ko se je stari pomlajal, je itak videl vse do mladosti, kaj ga še čaka in kaj se ima zgoditi. Vse to je lahko razodel tu di mladini, ki je rasla v obratno smer, proti starosti in ji je bila bodočnost neznana. Da bi ta mladina vendarle doživela tudi kakšno presenečenje in bi ji bilo življenje kratkočasnejše, so ustanovili zanjo posebno šolo nevednosti. Obiskovali so jo vsi otroci, da bi ostali čim bolj nevedni. Tu so se igrali sami zase, učitelji pa so pazili, da jih prav gotovo nič ne nauči, in jih tudi niso pustili med orasle, od katerih bi zvedeli lahko kaj takega, kar bi jih že vnaprej pripravilo za jutrajšni dan.

Poglejte, v takem svetu se je znašel naš umirajoči pastir. Seveda ni umrl, ampak so se mu začele vračati moči, od dne do dne je postajal mlajši. Postal je čisto mlad, otrok, potem zopet star in zopet mlad. Sedemkrat je živel od detinstva do sive starosti in prav tolikokrat od sive starosti do detinstva. Ker ni bil iz tega prečudnega sveta, mu je ostal spomin v obeh smereh življenja, zapomnil si je bil vsak hip in vedel za vse, kar se je in kar se bo zgodilo.

Mari mislite, da se človek ne naveliča vedno ene in iste poti, če mora brez konca in kraja postopati sem in tja po njej, da pozna že vsak kamen na njej in vsako najtanjšo bilko ob njej? Tudi naš pastir se je naveličal življenja, ki je bilo podobno takšnemu tavanju sem in tja po poti. Ko je preživljal že osmo mladost, je ležal nekoč na mehki travi. Gledal je bele oblake na nebu in razmišljal:

"Pred davnim, davnim časom se je porodila v mojem srečju želja, edina v življenju. Mar bi ne bilo bolje,

da se ni porodila? Ostal bi bil na prvem svetu in v miru umrl."

Koma jje izgovoril, že je stal ob njegovih nogah stari čudodelnik z dolgo sivo brado. Dejal je:

"Čul sem, kako je govorilo tvoje srce. Odkle se je edini želji, ki jo je imelo nekoč. Ali bi bilo prav, če ne bi bilo uslišano?"

Tako je govoril stari čudodelnik, pokrtil pastirja s čarobnim prtom, da je pri tisti pričel zaspal nato ga odnesel nazaj na naš svet.

In kaj se je tu zgodilo z njim?

Nič prav vam ne vem povedati. Če je živel tu še poslednjič do pozne starosti, se mu je utegnulo pripetiti marsikaj. Morda je razlagal ljudem, kod in kako je živel, pa so ga spoznali za norea ter ga vtaknili v blaznico. Ker je videl naprej, kar se ima zgoditi, je morda napovedal kaj takega, kar se je pozneje res zgodilo, pa so ga zato dvignili na oltar kot preroka. Če pa je bil pameten, se je tudi na našem svetu dolgočasil kakor na onem, pustil je ljudi na miru in jim ni niti pripovedoval svoje storije.

OSKAR ŽIVEC DESETLETNIK

V nedeljo 6. aprila je obhajal Oskar Živec, sina našega restavraterja na Paternalu 10 letnico svojega rojstva. Da mu bo ta dan v čimlepšem spominu, kakor tudi dru-

gim njegovim sovrstnikom in tovarišicam, jih je tega dne povabil na prigrizek. — Zbrani so bili kakor nam kaže slika: njegov bratec Karlček, sestrična Diana Okroglič, bratrance Albert Živec, Boris Ličen, Irena Vidmar, Lakner Anica in Milka, Ida Pečenec ter Aldo Milič in seveda naš slavljenec Oskar.

— Kako pa ti je ime, otrok moj?
 — jo je vprašal elegantni tuji gospod.

— Fatima mi je ime!
 — Ti si torej Fatima, — je rekel prišlec in stopil v sobo. — Jaz sem grof Aleksej Orlov, brat tvojega očeta.

— Moj oče se zame sploh ne brigal! — mu odvrne nevoljno mlada deklica. — Že dolgo je od tega, odkar je bil zadnjič v tej predmestni hiši.

— Fatima, tvoj nesrečni oče ne more več priti, — ji je odgovoril grof Aleksej. — Tvoj oče je umrl! Tako je Fatima zvedela za smrt svojega očeta. Takoj je bila sporazumna, ko ji je stric predložil, naj gre z njim v njegovo hišo in naj ostane pri njemu.

Tu se je seznanil z njo baron Reminski in se takoj zaljubil v lepo, mlado deklico. Ponudil ji je svojo roko.

Ker je bil baron izredno bogat, je Fatima kmalu privolila. Tako je že v kratkem postala ugodna in zelo bogata baronica Reminski.

Njen stari mož je bil popolnoma v njenih rokah.

Fatima je bila ponosna, obenem pa sebična in je zelo rada gospodarila in ukazovala. To je podedovala od svojega očeta, pa tudi od svoje matere, ki je sicer ni poznala, ker ni vedela, da je Katarinina hčerka.

Ljubila je bučne zabave in velike družbe, neprestano je vabila goste v dvorec in vsakdo je lahko opazil, da je gotove osebe še posebno odlikovala.

O njeni zakonski zvestobi so krožile najrazličnejše govorice. Ko je lepa Fatima porodila otroka, so ljudje govorili, da baron ni njegov oče.

Toda baronica se ni brigala ni ozirala na govorice škodoželjnih ljudi.

Otrok iz prvega zakona ni nikoli ljubila. Napram njima je bila po-

polnoma ravnodušna in se ni brigala za njuno vzgojo.

Ko je pozneje še sama porodila sina, se je spremenila njena ravnodušnost napram baronovima otrokoma iz prvega zakona v pravo sovražstvo. Njen pastorek Gregor je bil naslednik imena in premoženja, to pa je bilo za ponosno ženo neznosno.

Razen tega pa sta otroka tudi z matrine strani podedovala veliko premoženje.

Baron je ljubil svoja otroka iz prvega zakona, vedno se je z ljubeznijo spominjal svoje prve žene, do sina svoje druge žene pa ni čutil nobene posebne ljubezni.

Med gosti, ki so večkrat zahajali v dvorec, se je nahajal tudi neki mladi poljski plemič, Julijan Sanderski po imenu.

To je bil propadel plemič, pustolovec, ki je živel samo na tuji račun. Njegov značaj je bil lokav in rafiniran in se ni strašil nobenega dela, samo če je imel od tega kako korist.

Baronica Fatima ga je poznala že pred svojo poroko.

Večkrat mu je pomagala, dajala mu je denarja in ko je pozneje postala baronova žena, ga je neprestano vabila v svoj dvorec.

Fatima je bila njegova ljubica in njen mali sin Rodion ni bil baronov, temveč njegov otrok.

Baron se na tega prijatelja svoje žene sploh ni oziral. Preziral ga je, sovražil ga je, ker je vedel, kako razmerje vlada med njim in baronico.

Kako je bilo torej mogoče, da je stari baron vse to mirno prenašal? Starec je bil bolan.

Ni imel več močne volje in odločnosti.

Sedaj namreč ni bil več tako odločen kakor nekoč, ni se več mogel boriti proti mlajšim in močnejšim.

Razen tega se ga je še pred pol leta lotila neka živčna bolezen, ki

ga je priklenila na posteljo.

Fatima je motrila to spremembo na svojem možu zelo pozorno in z zadovoljstvom.

— Kaj bo, če umre? — se je večkrat spraševala, ko je opazovala blede obraz svojega bolanega soproga. — Ni še sestavil oporoke! Toda zakaj ne? Samo zato ne, ker me ne cenil več, ker sva se preveč odtujila.

Na vsak način je dejstvo, da ni bilo oporoke, rešilo zaenkrat baronovo življenje. Kajti če bi baron zapisal svoje premoženje Fatimi, se ona ne bi več brigala za njegovo zdravje, medtem ko mu je sedaj skrbno stregla.

Julijan je premišljeval, kako bi vse uredil po svoji in svoje ljubice želji.

— Potrpiva, draga prijateljica, — je dejal Fatimi, le, — upajva, da bova našla pravo pot, ki naju bo privedla k cilju.

Baronica, ki se je s svojim prijateljem pogovarjala, težko vzdihne.

— Oh, to je slaba tolažba, — reče ona — to večno upanje slabi dušo, čas mineva, prepad med menoj in mojim soprogom postaja vedno večji, nimam upanja, da se bo obrnilo na boljše.

Ona vstane in se razburjeno spreha po sobi.

Zdajci stopi pred njega.

— Spomni se najinega malega Rodiona, — reče ona, — ali si pozabil, da je tvoj sin?

— Pomiri se, Fatima, — ji odvrne Julijan. — Ti veš, da bom zate in najinega otroka vse storil! Nobene prilike ne bom opustil, vse bom poskusil, da postane ta dvorec z vsem svojim imetjem naš.

Fatima se trpkoo nasmeji.

— Ti pozabljaš, da je moj sin otrok iz drugega zakona, — reče ona. — Oni prokleti Gregor bo dedič, tega ne more nihče več preprečiti!

Julijan se zaničljivo nasmeji.

— Ali misliš, da res? — vpraša

on. — Haha, jaz pa drugače mislim. Nastala bo borba na življenje in smrt, otroka tvojega moža iz prvega zakona morava odstraniti, — živa ali mrtva!

V sobi je zavladala tišina.

Fatima je gledala s široko odprtimi očmi svojega zaveznika.

— Kar sem sedaj dejal, bom izvršil, — nadaljuje Julijan mračno.

— Povej mi, kaj nameravaš, — vpraša tiho Fatima. — Povej mi, kake načrte imaš?

— Najina prva naloga je, da odstraniva iz tega dvorca vse nepotrebne priče. Z drugimi besedami, odstraniti morava Gregorja in Evelino, — reče Julijan po kratkem odmoru. — Gregor naj gre v šolo v Moskvo. Evelino pa bomo poslali v kak penzionat. — Ko ne bosta več tu, bova imela dovolj priložnosti, da izvršiva svoje načrte.

Baronica ga je pazljivo poslušala.

— Strinjam se, — reče ona, — otroka morata brezpogojno odtod. Vem, da ju je moj mož že prej nameraval poslati v Moskvo. Z njegovo voleznijo pa se je marsikaj spremenilo.

— Sedaj je februar, — nadaljuje on, — v kratkem bova poslala Gregorja in Evelino v Moskvo.

Silovit vihar strese visoka okna.

Oba umolkmeta.

Fatima se je prestrašila in pogledala Julijana, ki se je porogljivo smehljajal.

— Zakaj se bojiva? — vpraša on. — Menda nisva bojazljiveca? — Jaz ne poznam strahu, kajti če se bova bala, ne bova nikoli dospela na cilj!

Istega dne je našel Julijan v bližini dvorca nekega človeka, ki ga je takoj spoznal.

To je bil bivši baronov gozdar, Detlov po imenu, ki ga je baron odpuštil, ker so ga osumili, da je ubil neko ženo in jo pahnil v prepad.

Ta človek je bil že po naravi su-

rovina in ni nikomur mogel pogledati v oči. Vsak poznavalec ljudi je v njemu takoj spoznal lopova.

Sedaj se je klatil okrog dvorca. Ko je Detlov zagledal Julijana, obstoji.

Človek bi mislil, da bo Julijan takoj planil na potepuha da ga bo zgrabil in odvedel v dvorec. Toda to se ni zgodilo. Julijan se mu je mirno približal, potepuh pa mu je dejal z ironičnim smehljajem:

— Ah, vi ste, gospod Julijan! Veseli me, že dolgo vas nisem videl. Spominjate se one noči, ko. . .

— Tiho, molčite, — ga prekine Julijan. — To je minilo, o tem nočem več govoriti, ali ste me razumeli?

— Molčal bi, toda ljudje me sumijo, — mislijo, da sem jaz takrat izvršil. . .

Julijan ga ostro pogleda.

Obraz se mu zmračil, nato pa reče: — Ljudje naj blebečejo, kar hočejo. To mi je vseeno in tudi vam naj bo ravnodušno.

Oba se napotita dalje.

Julijan se je plaho ogledoval, če ni morda kdo v bližini. Toda daleč na okrog ni bilo žive duše.

Pred nekim gostim grmovjem se Julijan nastavi.

— Kje se nahajate ponoči? — vpraša potepuha.

— Sedaj tukaj, sedaj tam, — odgovori Detlov.

— To je neugodno življenje, — reče Julijan, — tako ne sme več biti. Preganjali vas bodo in kakor slišim, je podvil baron potrebne korake, da vas stori neškodljivega.

— Vrag ga naj vzame, — zakriči jezno Detlov. — Oh, če bi vedeli, kako ga sovražim! Odpustil me je samo zato, ker je sumil, da sem ubil samo ženo.

— To je bilo res krivično, — reče Julijan.

(Dalje prihodnjic)